Akbaba

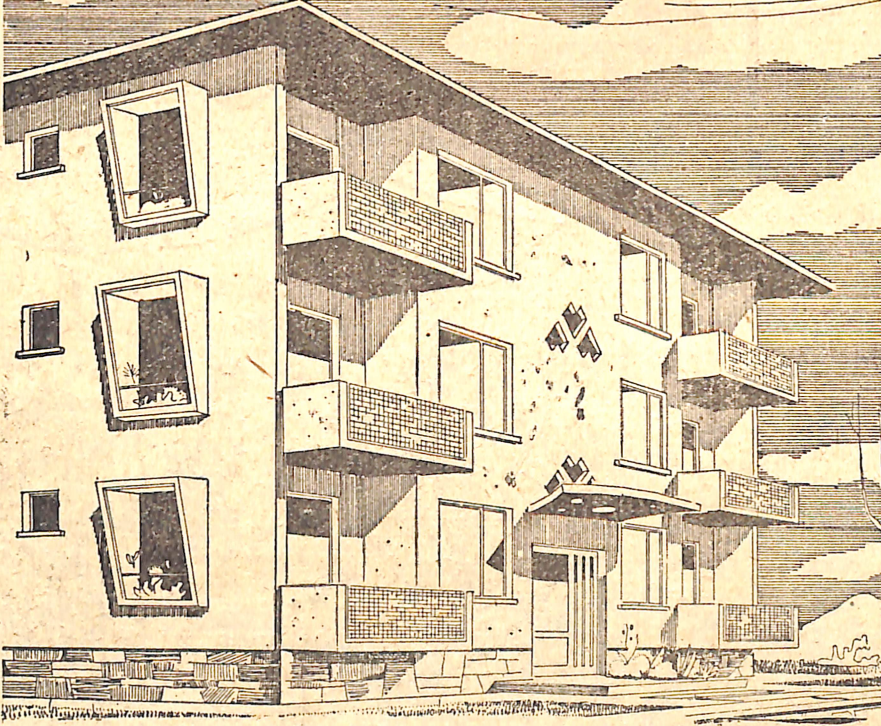
Belediye Reisi İstanbul'un dertlerini inceliyor. - Gazeteler -

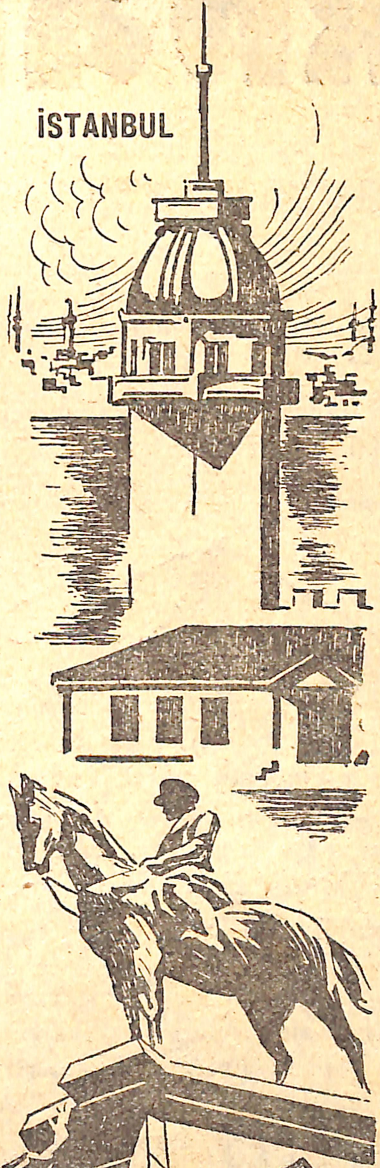
Kemal Aygün — İyi ki ayağım yerde değil!...

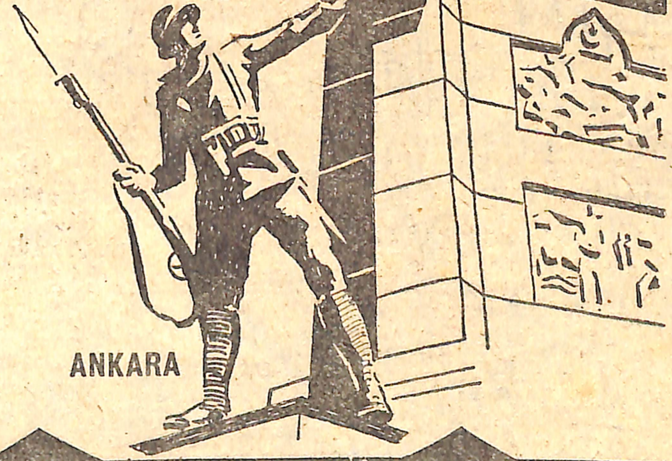
BU **40**

APARTMAN DAİRESİ

büyük şehirlerimizin en güzel yerlerindedir!...

BU 40 APARTMAN DAİRESİ, ANKARADA KAVAKLIDEREDE VE BAHÇELİEVLERDE, İSTANBULDA GÖZTEPEDEDİR	BU 40 APARTMAN DAİRESİ TAM KONFORLU, SAĞLAM YAPILI, DEĞERLİ BİRER MÜLKTÜR	BU 40 APARTMAN DAİRESİNDEN HENÜZ İKİSİNİN SAHİBİ BELLİ OLMUŞTUR. 38'İ TALİHLİLERİNİ BEKLİYOR

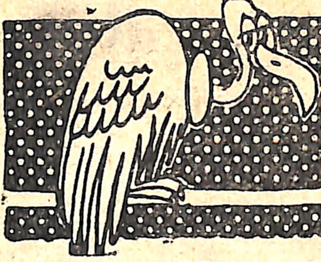
1958 yılında: 40 APARTMAN DAİRESİ + BAHÇELİ 2 EV + 1.250.000 LİRA = 2.5 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI : 337 C.: 13 28 AĞUSTOS 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİYATI 75 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

BAŞIMIZA GELENLER

BAŞIMIZA gelenleri duydunuz mu dostlar?.. Kâğıt, hem de ne kâğıt, şu ticanî derisi gibi tüylü, esmer kâğıt, kilosu yüz kuruştan, dünya rekorunu aşan bir yüksek atlayışla iki yüz elli kuruşa sıçradı!

Sade kâğıt mı?... Ya döküm kurşunu, ya merdane tutkalı, ya baskı mürekkebi, ya kapak boyası, ya klişe çinkosu?... Bir gazeteyi, bir dergiyi, bir kitabı elinize alacak olgunluğa getiren ne varsa, dikiş teline kadar hepsi, Hızır'ın asâsı değince bir silkinişte şehzade olan çoban gibi, iktidarın bir buyurtusu ile lâhzada boy atıp üç misli oluverdiler!

Ne zammı mı bu?... Yardım zammı! Avrupadan ve Amerikadan üç yüz elli dokuz milyon dolar alıyoruz ya, işte onun yarattığı ilk ferahlık!

Bizim yaşımızdakiler, büyük çoğunluğun rahat okuması, kolay okuması için nelere katlanmadı ki?... Ömrümüz boyunca sağdan sola yazmağa alışık ellerimiz soldan sağa yazmağa çalıştı. Mahalle mekteplerinin yer sıralarında iki diz üstü sallana sallana ezberlediğimiz elifba, bir gecede alfabe oluverdi. Ertesi hafta, eski harflerle on sekiz bin baskılı Akbaba'yi yeni harflerle üç binde bulduk: Yâni, yüksek bir kâr tepesinden karanlık bir zarar uçurumunda... Bugünkü yüz binleri aşan büyük satışlar, o günkü cömert fedakârlıkların mükâfatıdır!

Kim derdi ki. Türk basını, harf inkılâbının otuzuncu yıldönümünü sevinçle kutlarken, bütün o güzel emekler, o güzel fedakârlıklar, haksız ve insafsız bir politika öfkesine kurban gidecek?

Bugün, 75 kuruşa aldığınız Akbaba, yarın, yüz kuruşa da değil, ancak yüz elli kuruşa satarsak idare edebilecektir. Böyle bir parayı siz verebilir misiniz, bilmem. Ama biz, istiyecek kadar utanç duygumuzu kaybetmedik!

Biz, görülmemiş kalkınmalar diyarındaki bu görülmemiş zamları, kasalarımızdan değil, kursaklarımızdan vereceğiz. İstenen şey, yazarların, çizerlerin, dizerlerin ekmeğidir!

Bu zam, Sıtkı Yırcalı'nın Sanayi Bakanı olduğu bir devirde yapılıyor. O Sıtkı Yırcalı ki, Vekâlet koltuğuna miting meydanından değil, Paris Üniversitesinden geldi.

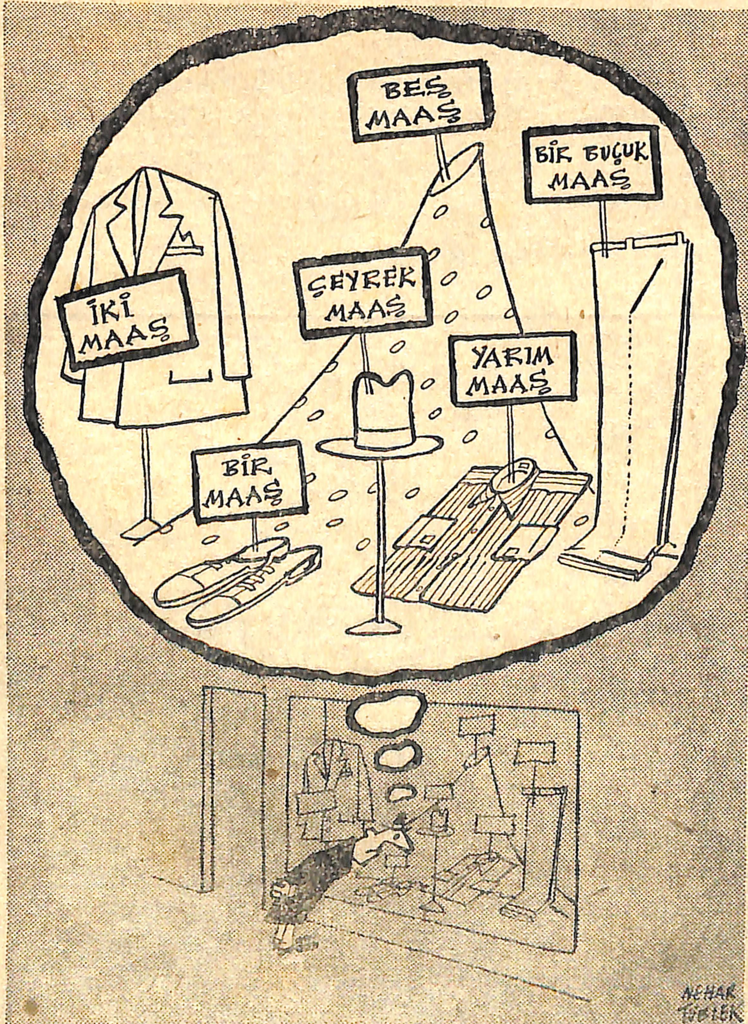
Akbaba, aklın, mantığın, insafın, tekrar havalandığı yerlere döneceğine inanıyor. Bu zoraki iyimserlikle, ağlamamak için, yine gülmeğe çalışıyoruz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kâğıt fiyatlarına yüzde yüzelli zam yapıldı. (Gazeteler)

«YETER»

YAZISIZ

ANKARA İSTANBUL

Siyasî istekler!

Ankara Palas'ın bahçesinde altın köpüklü soğuk biralarını içiyordular. Yemyeşil çimenlerin karşısındaki masada oturanların hepsi de politika adamı, hepsi de mebustu. Ama, karma mebus: Kimi iktidar, kimi muhalif.

Kasım Küfrevî, Halk Partisi Meclis Grubunun tebliğine iktidarın cevabını anlatırken:

— Hakkı var bizimkilerin, dedi, sahiden «Benim oğlum Bina okur, döner döner yine okur!» sekiz senedir, muhalefet bir tek yeni şey söylemiyor. Hep: Seçim teminatı, bağımsız adliye, hür basın, eşit haklar!..

Gözler Faik Ahmet Barutçu'ya çevrilmişti. Üstad, şöyle bir pantalonunu çektikten sonra:

— Efendim, fıkrayi pelki pilirsiniz, dedi. Mişonaçi arkadaşuna tert yanayirmiş: Nedur bu çektiğim bizim karidan... Sekiz senelik evliyuz, her sabah uyanıncaz penden yuz lira ister!...

Arkadaşı şaşar:

— Allah Allah, ne yapiyor her yun yuz lirayi be?...

Mişonaçi sinsi sinsi gülerek:

— Bilir miyim ne yiptiğini, der. Şimdiye kadar hiç vermedim ki!...

✻

Zamane balıkları!

Nurret Safa Coşkun, yaz tatilini Küçükçekmece civarında geçiyordu: Elinde olta, balık avlıyarak...

Bir akşam üstü, eski gazetecilerden ve sâbık Milletvekillerinden Ethem İzzet Benice, göl kenarında arabasından inerek genç Erzincan Mebusuna yaklaştı:

— Merhaba Nusret Safa...

— Oooo, merhaba Üstad!

— Ne yaparsın... Vakit geçiriyoruz.

— E, buralarda çok balık var mı bari?

— Çok... Çok ama, iki saattir bekliyorum, hâlâ oltama takılan olmadı...

— Neden?

— Galiba onlar da sizin gibi gazeteci, ağızlarını açmıya korkuyorlar!

✻

Kâğıt meselesi!

Kâğıt pahalıya çıktı. Ama, öyle yüzde on, yüzde yirmi beş, yüzde kırk değil, yüzde seksen, yüzde yüz de değil, yüzde yüz elli!..

Faruk Nafiz Çamlıbel, Maarif Vekili Celâl Yardımcı'ya:

— Buna, gazetecilerden çok sizin üzülmeniz lâzım, dedi...

Yardımcı hayretle sordu:

— Neden üstadım?...

— Nedeni var mı?... Bir kitap on liraya, yirmi liraya, belki de yüz liraya çıkacak!

Maarif Vekili gayet memnun:

— Aman sayın şair, dedi, fena mı?... Hükûmetimizin yeni kararları sayesinde fikir ve sanat mahsullerimizin de değeri artacak demek.

✻

Siyasî zampara!

Gazeteler bir fotoğraf bastılar. Ama ne fotoğraf: Çıplak bacaklarını dikmiş bir genç kız... Kollar, kucaklamağa hazır... Göğüs, mayo altında iki yanardağ... Bekliyor!

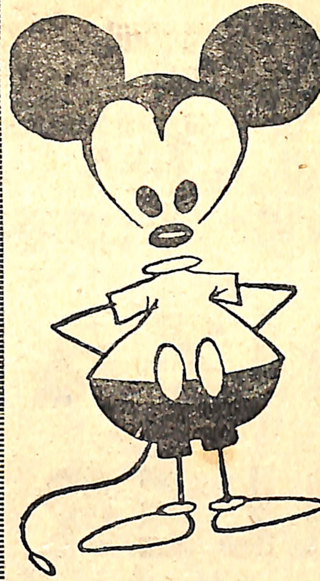
Kısmetine kim çıkmış bilir misiniz?... Kasım Gülek!

Gazete, havadisi veriyor: (...) isimdeki bu güzel kendisini iğfal iddiasiyle Kasım Gülek aleyhine dâva açtı!

Resme, eksper göziyle uzun uzun bakan Sakarya Mebusu Rifat Kadıoğlu, arkadaşı Süreyya Ormancı'ya yalvardı:

— Aman Süreyyacığım, al şu gazeteyi elimden... Biraz daha bakarsam kız beni de iğfal edecek galiba!...

Gizli Anten!

Kostümlü Balo

Aman efendim, aman... Eğer gidip görmedinizse pek yazık!

Pazar gecesi, Büyükada Anadolu Kulübünde verilen kostümlü balo sahiden pek şık, pek hoş, pek keyifli oldu.

Bayanlarımız, malûm, pek şıktı. Baylarımız, yine malûm, pek keyifliydi. Ama, kıyafet yarışına giren gruplar ve tekler sahiden pek hoştular.

Teklerde, birinciliği alan Tecimer ile arkadaşı, yırtık çoraplarından görünen topuklarına kadar, biraz hacıağalaşmış iki köylü gençtiler.

İkinciliği alan, hakikî çuvaldan çuval biçimi entari giymiş takma göğüslü delikanlı da, çıngıraklı iskarpinleriyle günün modasını pek güzel karikatürleştirmişti. Hele çuval robunun arkasına yazdığı Zeki Müren'e gülmeyen kalmadı!

Üçüncülüğü, şemsiyesinden yağmur fışkırtan zarif yapılı bir bayan kazandı. Maskesini açınca, dostları hayrette kaldılar: Meğer, en şık şort ve mayo koleksiyoncusu Madam Behar'mış!

Gruplara derece vermek ise çok güç olmuştur: **Birinciliği alan Disneyland'ın treni için, Metin ve Gülen Kavur çifti, Osman Erel, Gülgûn Hamarat, Sezin Dilber, gündüz deniz banyolarını, gece danslarını feda ederek üç hafta çalışmışlardı.**

Vagonlarına filler, zürafeler, Mickey Mouse'ler dolduran bu tren, bin yedi yüz liraya çıkmıştır.

İkinciliği alan tramvay için de, Ali Dilber'ler, Sarper'ler, Ağaoğulları, Göbek Osman'lar, Güllü'ler günlerce ter ve para dökmüşlerdi.

Tramvay, yapı bakımından tren kadar şık, zarif değildi. Ama, çarşaflı kadını, Arap bacısı, çingene kızı, kundura boyacısı gibi çeşitli yolculariyle tam bizim tramvayımızdı ve yerli olmak değeriyle birinciye üstündü.

Üçüncü olan satranç takımına, keşke iki birincilik, iki ikincilik olsaydı da daha üstün dereceler verilseydi dedik!

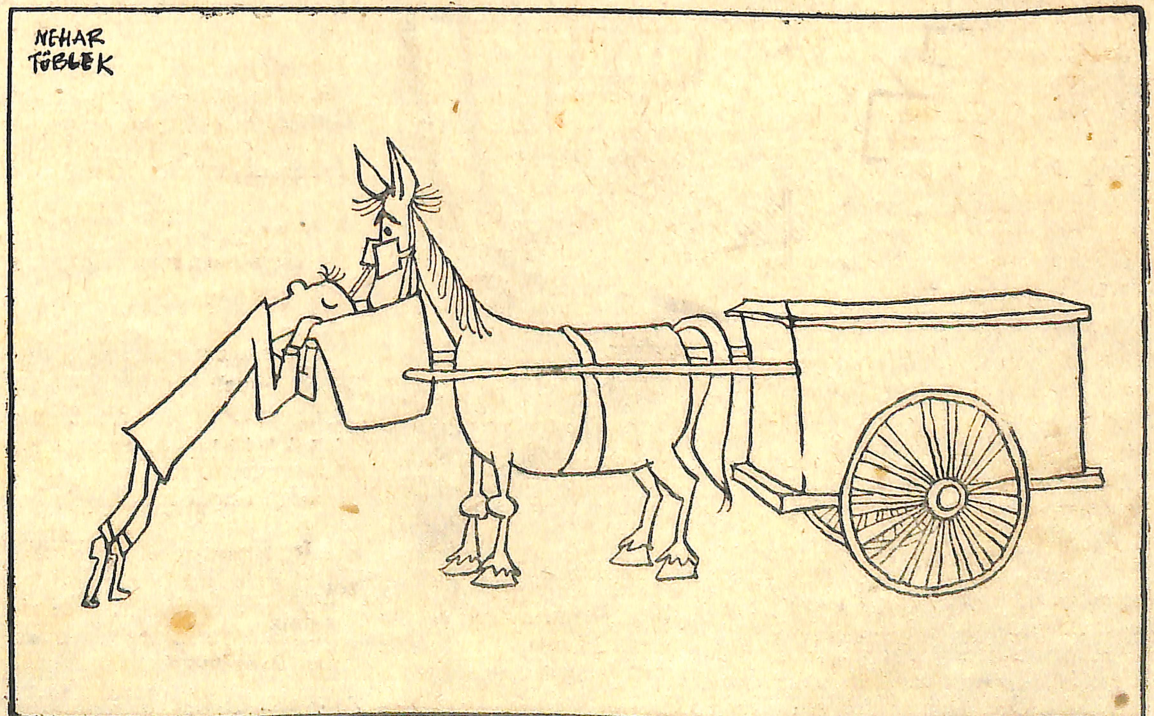
Ada iskelesinden ilk vapurun düdük sesi gelirken hâlâ caz ve dans devam ediyordu.

Bu yaz Fransa'dan getirilen orkestranın şefi Eric Mazens:

— Bu kadar şık bir kostümlü baloyu, Paris'te bile görmedim, dedi...

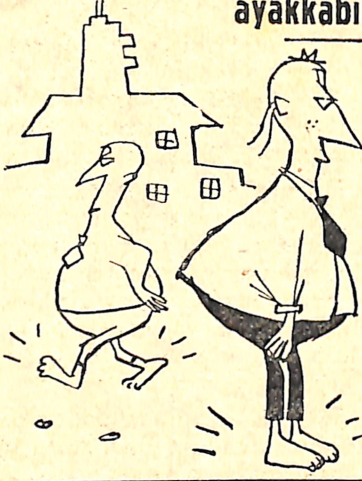
Eh, sevinebiliriz artık: Hiç olmazsa Avrupayı bu işde geçtik!

Ucuzlayan tek şey hayvan yemleri. (Gazeteler)

YAZISIZ

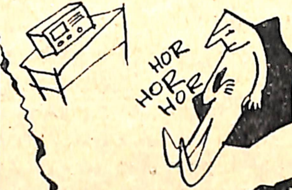
Vatandaş pek yakında çürük ayakkabılardan kurtuluyor

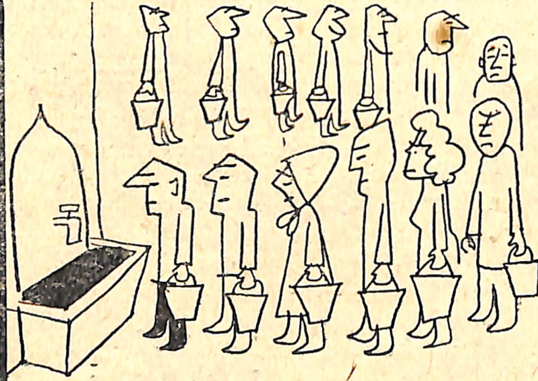
BEDBAHT GÜZELLER

Radyo Gazetesini dinlerken

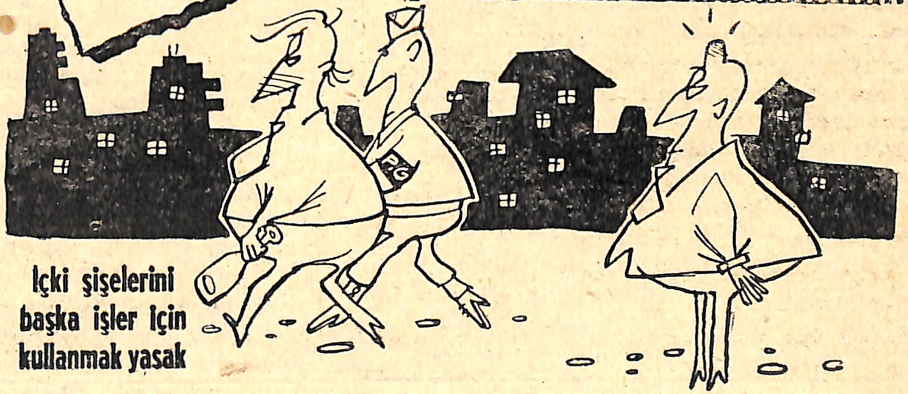

Fatihte aileler geceleri «su nöbeti» tutuyorlar

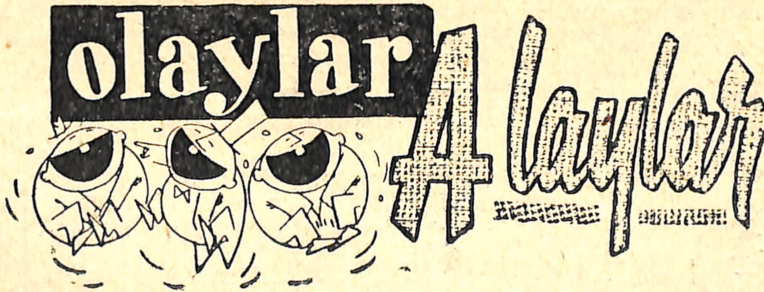

HAZIR KITA

KIRK-anbaR

İçki şişelerini başka işler için kullanmak yasak

Ak ekmek

Rengi bozulan ekmekleri bir türlü düzeltemiyoruz. Her yeni Belediye Başkanı, herhalde kolayına geldiği için olacak, kolları sıvayıp ilkin ekmeklerden işe girişiyor. Paçal değişecekmiş, çavdarı azalacakmış, yok bilmem neyi ne olacakmış. Bir de bakıyoruz, bizim ekmekler habeş derisi renginde. Bu yeni Belediye Başkanımız da «Ak ekmek yedireceğim» dedi ama, bir türlü bu işi o da başaramadı.

Hani ekmek, nimettir, mübarektir, yere düşerse yerden alır, öper başımıza koruz ama, Tanrı aratmasın, bizim mübarek ekmekler biraz kara nimet.

İçine biraz ak boya, kireç katsınlar da rengini açsınlar diyeceğim ama, o zaman da beyaz boyaya kara çalıp, badana kirecine kara katıp, bu sefer de bize ekmeğin habeşi yerine zencisini yedirecekler.

Reklâm

Sıvas'ta bir adam, elinde kesilmiş kıpkırmızı bir karpuz, çarşının içinde oynıyarak, zıplıyarak, gürültülü sesler çıkararak koşmaya başlamış. Adamı, deli diye yakalamışlar:

— Ne yapıyorsun böyle? diye sormuşlar.

O da:

— Ben karpuzcuyum. Karpuzlarıma reklâm yapıyorum.

Bu olaydan ders almalıyız. Günümüzde reklâmcılıkla deliliği birbirinden ayırt etmek zor. 100 bin liralık iş yapmaya kalkan, bu paranın 70-80 bin lirasını reklâma yatırıyor. Biz de 10 kuruşluk bir mal aldık mı, bunun 8 kuruşuyla o malın reklâm parasını ödemiş oluyoruz. Reklâma para yatıranlar pek deli sayılmazlar ama, biz müşteriler de pek akıllı sayılmayız.

Altınlı karpuz

Sıvas'ta karpuzun reklâmı yapılırken Akhisar'da da bir başka karpuz işi ortaya çıkmış.

Akhisar'da bir genç, karpuzcudan 7 kilo ağırlığında bir karpuz alıp, karpuzu bıçakla bir yarmış ki, karpuzun kıpkırmızı göbeğinde sapsarı bir altın... Hem de Reşat altını. Aile, sevinçten şaşkına dönmüş. Hemen karpuzcuya koşmuşlar:

— Ver bir karpuz daha...

Kesmişler, altın maltın yok.

— Bir daha ver...

Kesmişler, boş. Tam, 200 karpuz almışlar, hiç birinden altın çıkmamış. 200 karpuz, ikişer liradan olsa, 400 lira eder. Bir Reşat altına 150 lira. Altın gittikten sonra, üste de 250 lira gitmiş.

İş, bununla da kalmamış. Karpuzun içinden altın çıktığını duyan, karpuzcuya koşmuş, beş dakikada karpuzları satın alıp kapışmışlar.

Hani, şimdi bir takım temizleme tozları var, kutularının içinden para çıkıyor, diye reklâm ediyorlar. Şimdi, karpuzun içine reklâm diye altını karpuzcunun koyduğundan nasıl şüphelenmezsiniz... Bir de ekmeklerin içine bir altın koysalar. Çünkü, bu kara, hamur ekmekler, ya bir araba odun sopasıyla yenir, ya da bir altının hatırı için...

Kirpik mi, kuyruk mu?

Bu Amerikalılar palavrada Marsilya'lıları da, Acemleri de geçtiler. Haber, New-York'tan verilse, insan inanmaz. Kaliforniya Üniversitesinin Etnoğrafya Enstitüsünden bir heyet, insanlar üzerinde inceleme yapmış. Bu inceleme sonunda, dünyanın en uzun kirpikli insanını bulmuş. Bu adam Alverez adında 34 yaşında bir lâğım temizleyicisiymiş. Gelelim adamın kirpiklerine. Hadi bakalım bu adamın kirpiklerinin uzunluğunu tahmin edin. 3 santim mi? Değil. 5 santim mi? Değil. 10 santim mi? Çık. 15 mi? Çık, çık... 20 mi? Daha çık... 25 mi?

Hiç boşuna uğraşmayın, tahmin edemezsiniz. 34 yaşındaki adamın kirpikleri 34 santimmiş. Anlıyorsunuz değil mi? Hiç 34 santim kirpik olur mu? Kirpik diye başka bir şey ölçmüş olacaklar. Yoksa orada kuyruğa kirpik mi diyorlar? Belki de adamın kuyruğu, gözlerinde çıkmıştır.

K. Y.

★ ADNAN VELİ ★

ZEYNEL Abidin bey, ensesini kaşıya kaşıya Meşkûre hanımın yatağına sokuldu. Kadının üstündeki yorganı, omuz tarafından usulca açıp seslendi:

— Hanım... Hanım kalk... Vaktin geldi.

Meşkûre hanım, yüzünü buruşturarak gerine gerine uyandı. Kocasının yüzüne ters ters baktıktan sonra, öte yana dönüp tekrar gözlerini kapadı.

— Hişşşt, hanım... Sana söylüyorum... Nöbet geldi yahu!...

Kadın, gözleri yumulu, inler gibi cevap verdi:

— Bıktım artık ben bu nöbetten canım... Uyandırma beni... Zaten sabahtan akşama kadar mutfak işinden canım çıkıyor.

— Yahu, senin canın çıkıyorsa, biz de eğlencede fink atmıyoruz ya... Herkes tüzüğe uymıya mecbur demedik mi?

Kadın, tekrar gözlerini araladı. Uykusunu bir türlü açamıyordu. İster istemez yatağın içinde doğruldu. Sayıklar gibi:

— Hiç bir haber yok mu? dedi.

— Yok hanımcığım... Saat ondan beri mutfaktayım. Muslukların ikisi de açık... Alttaki kiracının tahliye evrakını hazır ettim. İki tane gazete okudum. Bir saat de tesbit çektim. Gene de musluklardan ses seda çıkmadı. Bu akşam yüzde yüz ümidim var. Sabaha doğru sular akacak diye, içime bir şey doğuyor.

— İnşallah yâ Rabbim inşallah. Kadir Mevlâm o günleri de bize gösterecek inşallah...

Meşkûre hanım, yataktan ayaklarını sarkıttı. El işlemesi, yeşil çiçekli kombinezonunun üstüne, entarisini giydi. Memelerinin arasından bir kuşak çıkarıp beline bağladı. Buylece Zeynel Abidin beyden, musluk nöbetini teslim aldı.

Saat gecenin ikisi olmuştu. Abidin bey takkesini giyip yatağa girerken, Meşkûre hanım da mutfağa yürüdü. Cıgara dumanından göz gözü görmez hale gelmiş mutfağı havalandırmak için pencereyi açtı. Bitişikteki evin mutfağında da ışık vardı. Meşkûre hanım, usulca o tarafa seslendi:

— Raziye!... Huuuu Raziye!...

Öteki pencerede yemenili bir baş göründü. Raziye gülümsiyerek:

— Ayol yatmadın mı Meşkûreciğim, dedi. Sen de mi nöbettesin?

— Ah sorma kardeşim... Pazartesiden beri nöbetteyiz... Bizim bey tüzük diyerekten bir kanun koydu. Tanrının 24 saatinde evcek nöbet tutuyoruz. Ben sabah namazına da kalktığım için, bu vakitler bana rastlıyor. Saat beşte nöbeti Şaziyeye devrediyorum. Şaziye sekizde Lemanı uyandırıyor. Leman on ikide nöbeti Hakkıya teslim ediyor. Hakkı akşam üzeri kiracının büyük oğlunu musluğun başına oturtuyor. Gece nöbetini Hayriyenin damadı Şevki tutuyor. Şevkiden de bizim bey nöbet alıyor. Pazartesiden beri beyle devridaim yapıp su bekliyoruz. Ama Allahtan umut kesilmez. Elbet bir gün gelir...

— Gelecek kardeşim, gelecek... Ben iyi yerden duydum. Bizim bey de su müdürüne telefon çekmiş. Sıkıntının esbabını sormuş. Esbabı neymiş biliyor musun?

— Neymiş kardeşim?...

— Kehtâne tarafından bir motor varmış da, o motorun üç tane cıvatası yalama olmuş. O cıvataları bir türlü getirtemiyorlarmış. Amerikan yardımı başlar başlamaz cıvatalar gelecekmiş kardeşim. Amerikaya dün telgraf çekmişler. Cıvataları tayyare ile yolla, demişler.

— Allah rıza olsun şu Amerikandan hemşire. Amerikan olmasa, doğru dürüst taharetlenemiyeceğiz vallahi. Ama dur bakayım... Bir dakka dur kardeşim... Musluklardan bir ses geliyor galiba... Ayol, sen de dinlesene... Vallahi helecandan yüreğim duracak... Sizin musluklar da tıslıyor mu?...

Meşkûre hanım bir koşu musluğa seğirtti. Gerçekten boruların içinde bir fısıltıdır başlamıştı. Çok geçmedi. Borularda homurtular oldu. Derken, hafiften, bulanık bir su akmıya başladı. Meşkûre hanım bunu görür görmez telâşla rafa doğru atıldı. Sarmısak havanı ile havan elini kaptığı gibi sofaya daldı. Tüzük gereğince havan çalmıya başladı:

— Kalkının çocuklar, müjdeee!. Sular geldi... Çabuk kalkın... Çan çan çan çan çan... Kız Şaziye, Leman, kalsanaynız... Hişşşt Abidin... Uyan bakalım... Sular geldi, sular... Haydi çocuklar...

Ev ahalisi, don gömlek yataktan fırladı. Ortadaki sofa, bir dakika içinde ana baba yerine dönüverdi. Alt kattaki kiracılar da koşuşmayı duymuşlardı. Testiyi, bakracı kapan yukarıya koşuyordu. İlk olarak Leman, çamaşır tenekesini musluğun altına sürdü.

Meşkûre hanım ev halkını uyandırdıktan sonra, mahalledeki anlaşma gereğince havan çalmıya başladı:

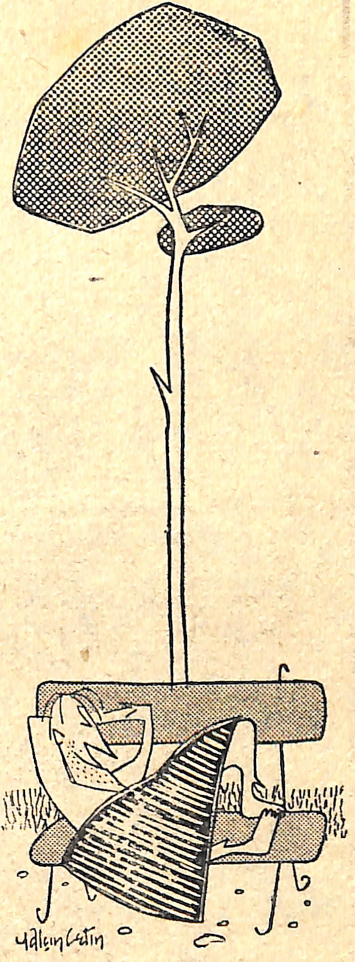
— Fitnat hanım huuuu!... Ayol sular geldi... Uyanın... Nebahat hanım. Hişşşt Nebahat hanım!. San çan çan çan... Sular geldi, sular...

Karşıki evin cumbası açıldı. Fitnat hanım, saç baş birbirine karışmış, gözlerini koca koca açarak sordu:

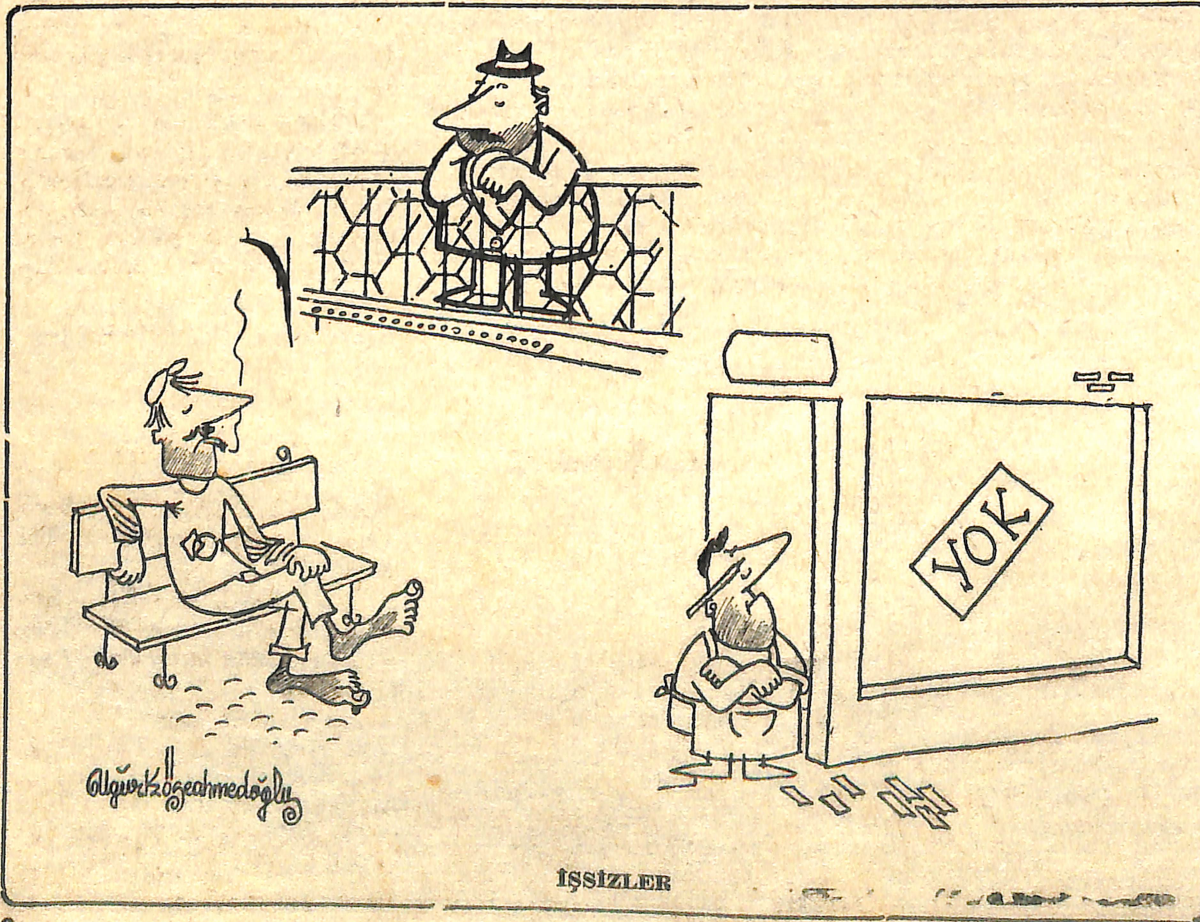
— Doğru mu söylüyorsun kardeşim?... Allahını seversen şaka etme...

— Aaaaa aşkolsun hemşire... Böyle şeyin şakası olur mu?... Hepimizde bir vicdan var... Sular geldi diyerekten şaka yapıp da senin yüreğine indirdikten

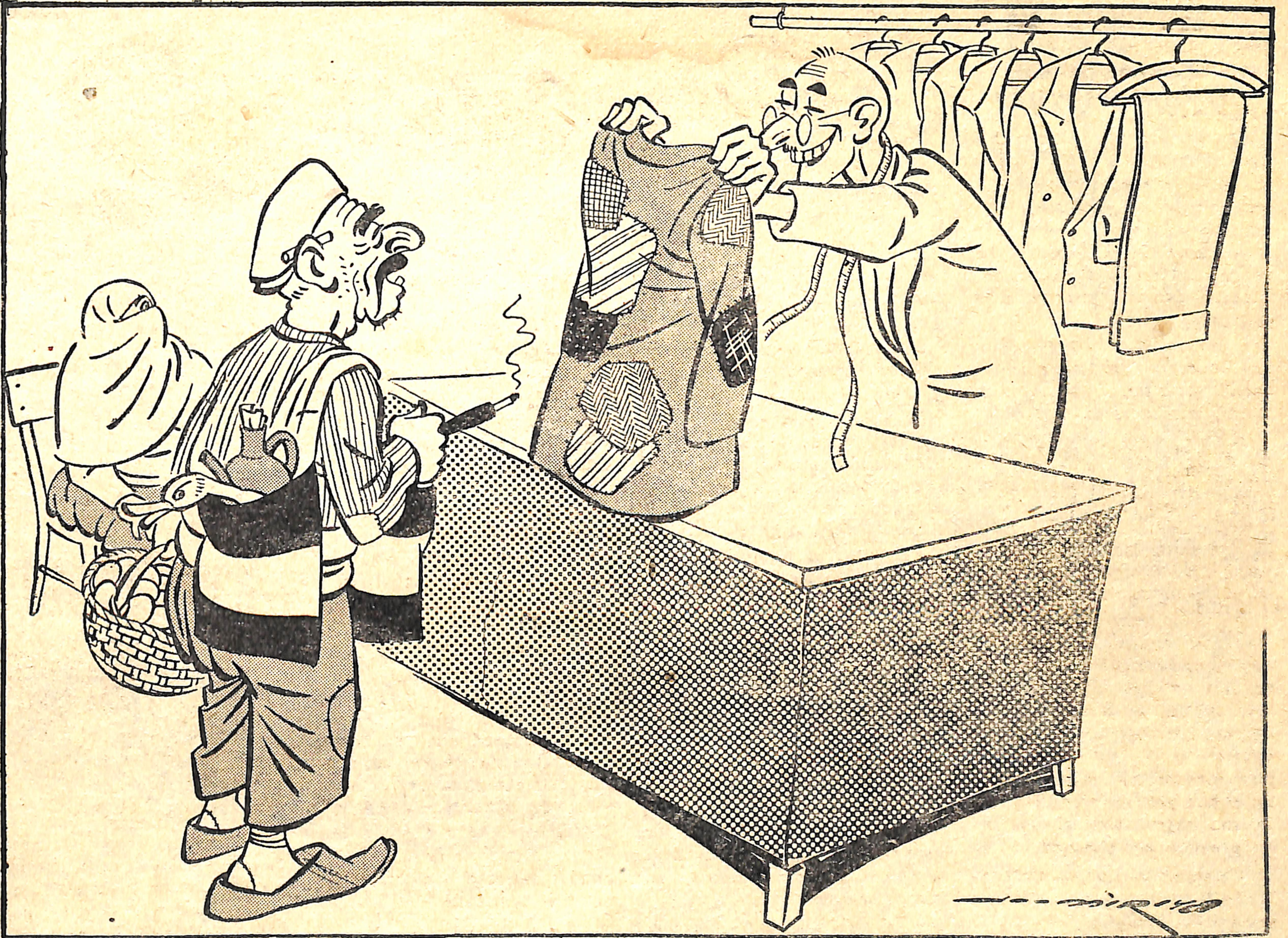
Gazete kâğıdına zam yapıldı. (Gazeteler)

LÜKS HAYAT

İŞSİZLER

— İki yüz liraya bedavadır bu ceket hemşerim... Şu yamalara bak, hepsi İngiliz kumaşı!...

sonra, Cenâbı Allaha ne cevap veririm ben?... Hadi kalk... Sular geldi kör olayım...

Fitnat hanım, hemencecik içeriye girdi. Odadan. Küçük Necati'nin trampetini alıp tekrar pencereye çıktı. Avaz avaz haykırarak trampet çalmıya başladı:

— Ayol huuuu!... Uyanın komşular, uyanın!... Sular gelmiş... Rıza efendi, uyan kardeşim...

Öteki evlerde de birer birer ışıklar yanmıya başladı. «Erenler» mahallesi, bayram havası içine girmişti. Herkes birbirine sesleniyor, yeminler, kasemler ediyor, evlerin pencerelerinden bakraç, teneke sesleri geliyor, mahalle, en mesut saatlerini yaşıyordu.

Meşkûre hanım mutfaktaki testileri birer birer sıraya koyuyor, testisini dolduran bu sefer bir şişe, bir maşrapa kapıp tekrar musluk başına koşuyordu.

Meşkûre hanımın torunu Aydın da, donla yataktan fırlamış, iki tane boş gazoz şişesini alıp mutfağa koşmuştu. Bütün kaplar doldurulduktan sonra reçel kavanozlarına sıra geldi. Çorba tabakları, bardaklar, boş kolonya şişeleri de dolmuştu.

O vakit Meşköre hanım, Küçük Aydın'a çıkıştı:

— Ayol ne duruyorsun başımda kazık gibi?... Gidip büyük babanın oturağını getirsene...

— Büyük babamın oturağı boş değil ki, haminne...

— Ayol döküp çalkalayıveririz şuracıkta... Ne varmış?... Gül gibi adam...

Leman itiraz etti:

— Aaaaa, dünyada olmaz anneciğim... Lâzımlığa alınan suyu, ben dünyada yemeğe koyduramam...

— Çarparım elimi suratına... Yemeğe mi koyacağım bakalım?...

— Ne yapacaksın?...

— Zerzevat yıkanmaz mıymış o suyla?...

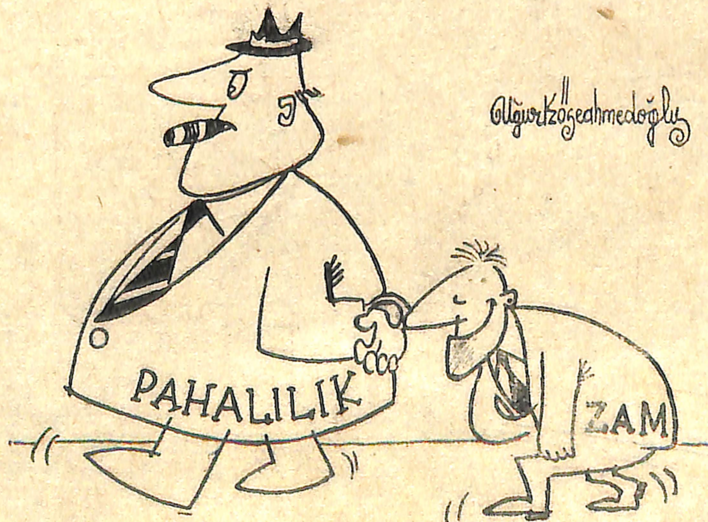
— Dünyada olmaz anneciğim...

— Olmazsa, yüz numaranın ibriğine doldururuz.

— O biraz olur. Ama gene de... Sözünü bitirmemişti ki. Musluklarda gene bir homurtu başladı. Su inceldi. Tıslamalar arasında, birdenbire kesiliverdi. «Erenler» mahallesi muradına ermiş, en az bir hafta rahata kavuşmuştu.

Meşkûre hanım, bütün kapları doldurduğu için, ellerini havaya kaldırmış, Tanrıya şükrediyordu. Zeynel Abidin bey de, sofadaki masaya oturmuş, gelecek haftanın nöbet cetvelini yazmıya başlamıştı.

Adnan VELİ

YAZISIZ

Bulamıyormuş!

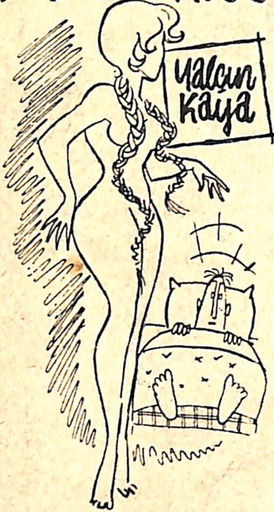
Hâkim şikâyetlerini dinledikten sonra boşanmak isteyen kocaya döndü ve:

— Anladığıma göre dedi, evinizde her akşam dolaba saklanmış başka bir adam buluyorsunuz öyle mi?

— Evet hâkim bey!

— Ve bu sizi müthiş öfkelendiriyor, üzüyor ve müşkül vaziyete bırakıyor değil mi?

— Hem de nasıl hâkim bey! Düşünün, paltomu asacak bir yer bir yer bulamıyorum...

YILIN birinde, köy kadınının yaşayışını incelemek ve bu konuda bir seri yazı döktürmek üzere yola koyulmuştum. Çok köy gezdim, çok şey gördüm. Üçünü nakletsem kâfi:

Yaylı arabamız, Bezsizcafer köyüne girdiğinde, güneş son basamağına tırmanıyordu. Üstümü başımı silkeledikten sonra, hemen oracıktaki kahveye dalı verdim:

— Selâmünaleyküüüm!

İçerisi kalabalık olduğu halde, selâmıma ses veren çıkmadı. Duymamışlardır diye bir üst perdeden tekrarladım:

— Selâmünaleyküüüm!

Kasketinin siperi kulağına doğru çevrilmiş biri:

— Sen Halkçı mısın? diye sordu.

— Hayır, dedim.

— Biz, Halkçı olmıyanların selâmını almayız.

Öteki kahveye uzandım:

— Selâmünaleyküüüm!

— Aleykümselââm!

Köylüler, boş bulunup aleykümselâm diyen arkadaşlarına ters ters baktılar, baktılar. En kalınları:

— Selâm vereceğini bil de ondan sonra ver! dedi.

Azarlanan köylü, benden ötürü:

— Bizden olmasa bu kahvede işi ne? dedi.

Tutuldum kaldım. Bunlar acaba hangi partinin kulları?.. Kalın vatandaş, bana döndü:

— Sen neyi tutuyorsun?

Ne şiş yansın, ne kebap, usûlünce:

— Fenerbahçeyi!... dedim.

Bir duraladılar. Ondan sonra:

— Fenerbahçe dediğin herif hangi partiden? dediler.

— Siz hangi partidensiniz? dedim.

— Millet partisinden. Cumhuriyetçi Millet Partisinden.

— Fenerbahçe de Millet Partisinden! dedim. Siz benden iyi bilirsiniz ya...

— Biliriz, biliriz!... Fenerbahçe de bizim partiden.

— Bölükbaşıyla kardeş çocukları oluyorlar.

— Bilmez miyiz beyim? Ayıp ettin.

O zaman altıma bir iskemle sürdüler. Sual sırası bendeydi:

— Bu köyde parti tutmayan yok mu?

— Yok, Allaha şükür! Hepicigimiz de tutarız. Sonra bizde bu partiden o partiye dönmek de yoktur. Yanılıp dönene tekerlek deriz.

— Neden o?

— Tekerlek gibi döndüğünden.

— Hepiniz de kayıtlı mısınız?

— Korucudan gayrimiz kayıtlıyız. Oncağız, muhtar hangi partidense, o partiyi tutar.

— Siz de bunu bildiğiniz halde..

— Heee, bilip dururuz... Ne yapsın, ayağında don yok. Bu zamanda memurluk kolay mı?

Kalın vatandaş sordu:

— Buraya bir vazifeyle mi geldin,

— Evet, parti gönderdi. Sebebini maalesef söyleyemiyeceğim.

— Hayırlı mı, hayırlı mı,

— Hayırlı, hayırlı!

Öğle yemeği için Süleyman Ağanın evine buyur edildim. Bu Süleyman Ağa, kalın vatandaş, kalın vatandaş dediğimiz... Hem yiyor, hem konuşuyoruz. Otadan buradan anlatıyorum da, kadın konusuna bir kıymık olsun dokunmuyorum. Köyde kadından lâf açmak, çok tehlikeli bir iştir. Öğrenmek istediklerimi dolambaçlı yollardan öğreniyorum:

— Süleyman Ağa, sen gündüzlerin ne işle uğraşırsın?

— Sorma beyim, sorma! Allah bizi hayvan gibi çalışmak için yaratmış. Ne gündüzünden bahsediyorsun? Gecemiz rahat mı sanki? Bize ölünceyedek rahat yok. Yorgun yattığın için sabah turşu gibi kalkarsın. Helâya gittikten sonra sıfatını yıkar, sofraya çökersin. Ondan sonrası daha bir zor. Kahveye koşup oyun oynayacaksın. Oyun da bir iki değil ki, bir sürü. Pişpirik var, pırafa var, briç var, devam var, kılıç var, poker var, Habeş var, altmışaltı var. Sâde bunlar olsa öpüp başıma koyacağım. Domino var, hele hele tavla var. Gece yatağa nasıl serildiğimi bilemezsin... Ah ah! Dedim ya, bize ölünceyedek rahat yok.

Süleyman Ağa, bir ah daha çekip sustu. Bütün işleri karısı yapıyor demek. Tarla, hayvan bakımı, çamaşır, yemek. Gerisi var: Erkeğine karılık, şamar oğlanlığı.

Geceyi Süleyman Ağalarda geçirdim. Kaldığım müddet zarfında hiçbir kadınla karşılaşmamıştım. Sabah ayrılırken, kapının ardında bir çift lâstik gördüm. O kadar yamalı ki...

Süleyman Ağa meraklandı:

— Neye baktın bey?

— Hiç! dedim, Şuna...

Birden tepesi attı:

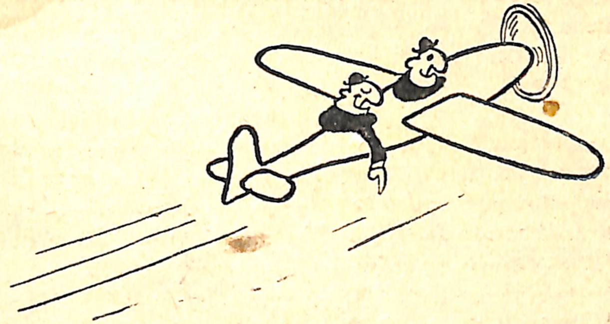
— Nasıl nasıl?.. Sen, benim karımın lâstiklerine hangi hakkı selâhiyetle bakarsın? Misafir olmasan, kör baltayla keserdim. Biz şeref için yaşarız. Böyle şeyler namusumuza dokunur. Derhal uzaklaş!

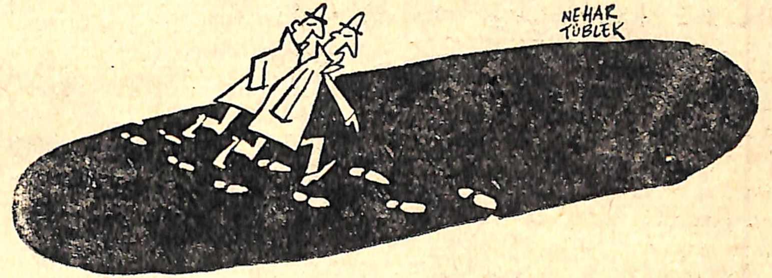
★

Kâmil Ağa, Akçaçerkez köyünün hatırlılarından. İyi de bir adam. Nasıl ağırlıyacağını bilmiyor. Bu köyde particilik o kadar hızlı değil. Köylü, beni gezici sağlık memuru sanıyor. Bu sefer kendimi öyle tanıttım.

Akçeçerkezin kadınları nisbeten hür. Kâmil Ağanın annesi, karısı, kızı sofraya bizimle oturuyorlar. Ağada bir kız var: Taş bebek... Kadınlar muhabbete katılmıyorlar. Elleri, gözleri önlerinde, saygılı saygılı dinliyorlar. San ki namaza oturmuşlar.

Şüpheli milyonerler takip edilecek... (Gazeteler)

Milyoner — Galiba bizi takip ediyorlar!...

«YÜKSEK KADEME TOPLANTISI»

Kâmil Ağa, bakışlarımın baygınlaştığını görünce:

— Çekilelim gayri! dedi. Yoldan geldin. Var istirahat et. Sabah yine görüşürüz. Kaçmıyoruz ya...

Odamı gösterdiler. Aynalı bir konsol, karpuz lâmbalar, dökme bir karyola, sakız gibi örtüler ve karyolanın yanıbaşında sakız gibi bir kız: Kâmil Ağanın kızı, Eda!

Ama ne kız! Allah müsait bir zamanında özene bezene, evire çevire yaratmış. O boy, o bos, o kaş o göz... Dilimin trafiği ile kalbimin grafiği çuvalladı:

— Bu... bu... bura... dada nene ne arıyorsun?

— Emrindeyim bey! dedi.

Kız bana çarpılmış herhal. Pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın Beline sarılıverdim. Kaçmak istedi, salmadım. Şark kündesi mark kündesi derken, kız avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı:

— Babaaa, babaaaa!

Baltayı taşa vurmak diye buna derler. Meğer, Eda. ufak tefek hizmetlerimi görmesi için gönderilmiş. Ben de ne sanıp halt karıştırmıştım. Bura âdetince, evin kızı, misafir yatasıya kadar odadan çıkmazmış. Yorgan başa çekilecek de ondan sonra çıkacak. Âdet efendim!

Babası, babaannesi, annesi başıma yıkıldılar. Kiminde sopa, kiminde maşa:

— Yaptığın şey namusumuza dokundu. Defol ulan! Ölün çıkmadan defol!

★

Yer yatağındayım. Burası da Beyitlikebap... Gözümü kapıyacağım sırada odaya bir gölge süzüldü. Bir kadın gölgesi.

— Kimsin? dedim.

— Tanımadın mı? Zeynep! dedi.

— Ben Zeynep değilim! dedim.

— Biliyorum. Zeynep benim! dedi.

Rüstem Ağanın karısıymış. Tevekkeli değil, yemekte bir acayip bakıyordu: Islak ıslak... Kocası onun bu haline güldü durdu.

— Çık dışarı! dedim. Rüstem Ağa baskın yapar.

— Yapmaz. Sen keyfine bak!

— Başımı belâya sokacaksın.?

Deyip bastım tekmeyi. Dar kaçtı. Kaçtı ama, evin tadı da kaçtı. Zeynep yırtına yırtına ağlıyordu. Kendi ayağiyle geldiğine bak mayıp bir iftira yapıştırıverirse.. Olur olur.

Ses birdi, iki oldu. İki iken üç, üç iken dört oldu. Uyanmışlardı. Rüstem Ağa:

— Belki hastadır, diyordu Bir bakalım.

Kapıya dayandılar İster istemez açtım.

— Sen buna ne yaptın? dediler.

— Bir şey yapmadım, dedim.

— Neden yapmadın? Üstelik odadan da kovmuşsun.

— Kovdum. Yatağıma girmek istiyordu.

Rüstem Ağa, ter ter tepindi:

— Ben sana karımı gönodereyim de, sen kov Bu, namusuma dokundu arkadaş.

Bir temiz dövdüler.

Yalçın KAYA

— Boğulma tehlikesi geçireceğiniz zaman sizi nasıl kurtaracağımı göstereyim mi bayan?!.

Örnek!

Taksim'de, gezi yerinde günün tenha bir saatinde yanyana oturan iki modern sevgili arasında:

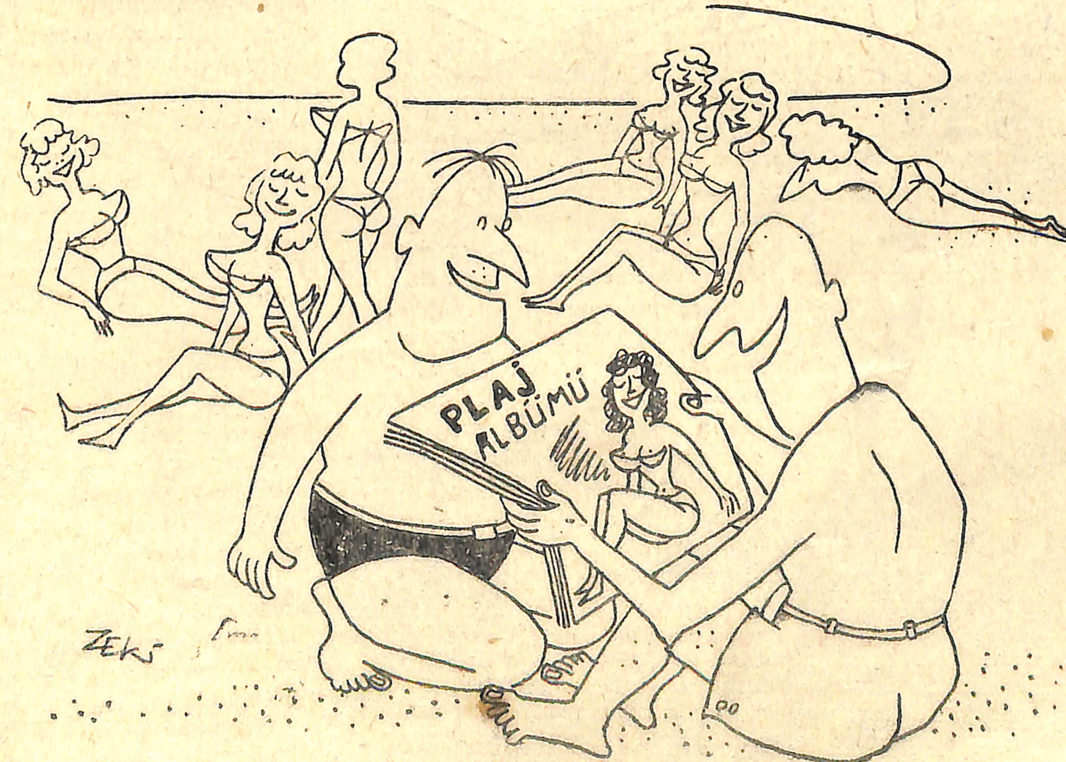
— Görüyorsun ya Suziciğim, köpekler bile bu güzel ve tenha yerde nasıl öpüşüyorlar.. Biz niye onlar gibi yapmıyalım?

— Sana mâni olan mı var? Bu işe evvelâ senin köpek başladı.

Senin bilet

İki arkadaş beraber sinemaya gitmişlerdi. Biletçinin önüne geldikleri zaman, gişenin önünden biraz önce ayrılanı ceplerini arıyarak:

— Hay Allah dedi. İki bilet satın almıştım fakat şimdi seninkini bulamıyorum...

— Aman dikkat et, karım görmesin!...

Sigorta

Geçkin ve iddialı şarkıcı Bayan bir mecliste anlatıyordu:

— Sesimi tam 300.000 liraya sigorta ettirdim.

Orada bulunanlardan biri dayanamadı:

— O para ile ne aldınız hanımefendi?

İyi mi bileceksin!

Adamcağız bir otobüs kazasından sonra kendini bilmez vaziyette hastaneye kaldırılmıştı. Karısı baş ucunda idi. Doktor gehi ve şöyle bir muayene ettikten sonra:

— Ölmüş, dedi. Adam yattığı yerden hafifçe doğrulup itiraz edecek oldu:

— Hayır, daha ölmedim!

Karısı derhal parmağını dudakları üzerine götürüp:

— Sen sus, dedi. Yat bakayım. Doktor beyden daha mı iyi bileceksin yani?

— Ah Rebeka, ne ulur, karada da boyle yüzebilsen!.

Kimse kendi köyünden PEYGAMBER çıkamaz

★ AZİZ NESİN ★

Hüsîn Ağa, hiç belli olmaz bu işler. Döğdün adam olmadı, söğdün adam olmadı, askere gönder teresi. Askere gitti, baktın gene adam olmadı, ever iti. Everdin, gene adam olmadı, vur kıçına tepmiği at köyden dışarı... En sonu budur kardeşlik. Kendi köyünden dehlenip başka köye vardı mı, bir adam olur ki şaşarsın. Atalarımız «Hiç kimse kendi köyünden peygamber çıkmaz» buyurmuş. Çok doğru. Kendi köyünden çıkmış bir peygamber duydun mu? Çıkamaz. Hazret-i Nuh Aleyhisselâm'ı bile kendi kabilesi peygamber bilmedi». Biz sana Nuh deriz, peygamber demeyiz» dediler. Koskoca bir peygamber...

Olmaz Hüsîn Ağa, olmaz. Sözle yola gelmez. İlkin sopayı basarsın. Baktın, sopa yaramadı, askere gönder teresi. Onbaşı şamarı, canavar olsa, uyuz ite çevirir onu. Baktın, onbaşının şamarına bana mısın, demiyor. Ever alçağı. Atın huysuzunu açlık, erkeğin huysuzunu karı yola getirir. Baktın, karı da baş edemedi. Vur kıçına depmiği, dehle köyden gitsin.

Bizim köyde bir Domuz Mırad vardı, yeryüzüne, töbe, böyle bir belâ gelmemiş. Senin oğlan, onun yanında gül suyuyla yıkanmış. Daha on yaşındaykene, bacısına, anasına çalardı sopayı. Köyü bize dar etti. Ulan Mırad oğlum, gel etme eyleme... Lıh. Kulağına söz girmez. Köyün itlerine nal vurur, bacalardan su döker. Şeytanın bilmediği, olmadık işler çevirir.

Bir gün cuma namazına gittik. Köy hep camide. İmam yok. Derken İmam geldi. İmamın suratını gören, gülmekten yere yatıyor. Herifin suratı elvan şekerine dönmüş. Suratına parmak parmak, yeşil, sarı, mavi, kırmızı boya çalmışlar. Hoca girdi:

— Selâmünaleyküm... dedi.

Hiç kimse:

— Aleykümselâm... diyemiyor. Kimde can kaldı, millet gülüyor.

İmam, pınar başında, çınarın altına uzanmış, uyumuş. Domuzun Mırad'ı, gizlen, hlrif uyurken, suratına parmak parmak boya çal. Yakaladık sıpayı, bastık sopayı. «Ulan, neye yaptın?» «Hoca abdest almadan namaza gidiyor, size onu göstermek için yaptım demez mi? Hoca abdest alsa, suratına suyu vurunca boyalar akar, görürmüş. Hoca'nın bize abdestsiz namaz kıldırdığı besbelli... Yıkdık yere, vur ha vur, bana mısın demiyor.

Hüsîn Ağa, bu Domuz Mırad'ın domuzlukları anlatmakla bitmez. On dördüne geldi. Fadik Nine deriz, köyde yetmişinde bir dul karı var. Fadik Nine'yi dağa kaldırmaz mı? Kocamış karıyı üç gün dağda kodu. Bütün köylü düştük ardına. Yarık doruğun kurt ininde bunları bastırdık. Bir de baktık, Domuz Mırad, yan gelmiş, rakı şişesi yanında el çırpıp Fadik Nine'yi oynatıyor. Kocamış karıyı anadan doğma soymuş şakır şakır oynatıyor.

Ulan alçak, ulan ırz düşmanı... Sopayı kapan üstüne vardı. Köyün adını batırdın, tüüü... diye suratına tükürdük Bu köy kuruldu kurulalı, hiç bir olmamış iş. «Benimkisi bir iyilik. Fukara Fadik Nine'ye hiç biriniz nasılsınız diye sormazsınız. Garibin gönlünü aldım diyor.

Vur de vur, vur de vur. Fadik Nine fırlayıp «Benden yana helâl-i hoş olsun, o benim torunum yerinde sayılır. Dâvacı değilim. Öyle bir yiğide bin Fadik feda da olsun. Bırakın sübyanı...» diyerekten elimize, ayağımıza varmaz mı?

İt, elimizden kurtulup tazı gibi kaçtı da, tepeden «Fadik Nine razı, ben razı, size ne ulan koca gavatlar?...» diye bağırmaz mı?

Ah Hüsîn Ağa, ah kardeşlik, böylesi bir alçak ne görülmüş, ne duyulmuş. Domuzluğu anlat anlat bitmez.

Bir gece köyü, bir alevdir, bir dumandır, sardı. Baktık, asker Sımiyl'in samanlığı yanıyor Hep koşuştuk. Fukara Sımiyl askerde. Karısı bir taze. Samanlık dört bir yandan yanıyor. Ulan, bu işi Domuz Mırad'dan başkası yapmaz Yakalayın iti. Mırad'ı tuttuk. «Ulan Domuz, bu işi neye yaptın » «Az bir bekleyin, neden yaptığımı anlarsınız» dedi. Demeğe kalmadı Hüsîn Ağa, samanlıktan erkekli dişili bir bağırtı yükseldi:

— Amanın dutuştuk, imdat... Kapıyı bacayı alaf sardı...

Bunlar kim demeğe kalmadı, samanlığın penceresinden bizim Mıhtar'la Sımiyl'in karısı görünmez mi?

— Mıhtar, kocasız karının samanlığında işin ne.

— Aman, karıyı kurtaralım derken dutuştuk, hiç sorma...

Pencereden aşağısı, bir eşek boyu var yok.

— Atlasana Muhtar...

— Atlıyamam, cıbılım. Evden şalvarımı koşturun.

Hay Muhtar, yangına çıplak mı koşulur? Besbelli yangını görünce, Muhtar değil mi ya, yataktan cıbıl fırlayıp söndürmeğe gelmiş.

Karı da içerden bağırır:

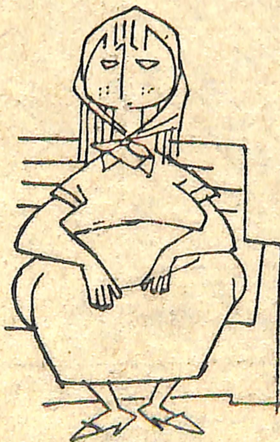
— Aman komşular, yanıyoruz, yazmamı, çarımı getirin!...

Ulan, bu Sımiyl'in karısı da yangına donsuz mu koştu? Domuz Mırad:

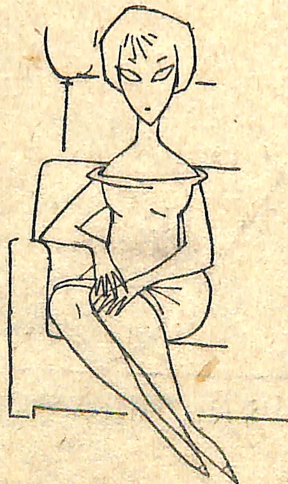
— Ey ahali, ola ki, bunlara bir şalvar, bir yazma verirsiniz, topunuzun evini, samanlığını ya-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

KADIKÖY VAPURU

İKİNCİ MEVKİ

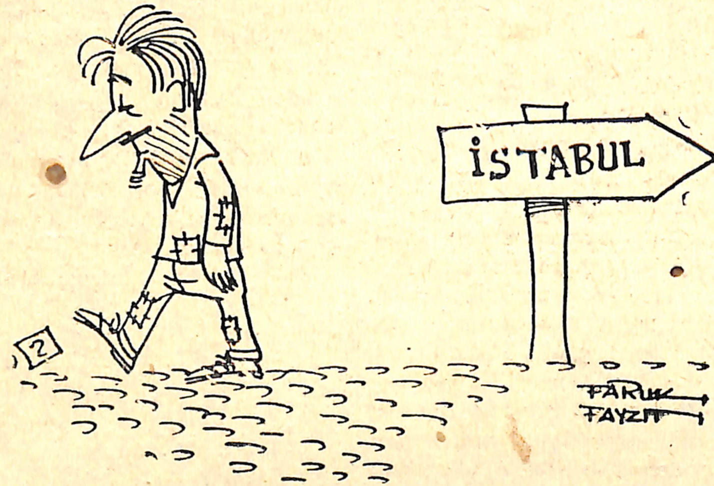

BİRİNCİ MEVKİ

LÜKS MEVKİ

YAZISIZ

kar, evinizi ocağınızı başınıza geçiririm, dedi

Yapar mı yapar... Köyün başına belâ. Gecenin bir vakti, Muhtar'la Sımiyl'in karısını samanlıkta cıbıl bastırmış. Urbalarını kapmış, kaçmış. Samanlığı da yangına vermiş.

Muhtar da derdine düşmüş, cıbıl dışarı çıkamaz. Karı, can derdine düşmüş, çırpınır. Bütün köy, karısı, kızı, orada. Samanlığın içinde bir kavgadır başlamış. Sımiyl'in karısiyle Muhtar, samanlıkta bir eşek çuluyla bir eğer yakalamışlar. Çulla eğeri sen örtüneceksin, ben örtüneceğim, diye çekiştirip duruyorlar. Karı:

— Sen er kişisin, yiğitçe yürü çık, dal taban atla!... diye Muhtar'a bağırıyor.

Muhtar da ona:

— Len kahpenin kızı, ben bir Muhtar'ım. Köylüye böyle sivil görünmek Muhtarlığın şanından mı? Çulu ver hele... diye bağırıyor.

Derken, karının saçı tutuşmuş:

— Ey müslümanlar, er kişiler başını öteye çevirsin. Elin nâmahremine bakmanın büyük günahı vardır... diye bağıraraktan kendini pencereden attı. Bir eli önünde, bir eli ardında, edep yerlerini örtüleyip eve kaçtı. Ardından da Muhtar atladı. Muhtar, eşeğin çulunu hamam peştemalı gibi beline dolamış, eğeri de sırtına vurmuş, dört nala, kendi evine koştu.

Köylü yangını mangını unuttu, hep gülüyor.

Hüsîn Ağa kardeşlik bu Domuz Mırad'ın işleri anlatmakla bitmez. Bütün kuy yaka silkti canım. Baş edilir bir domuz değil. Gönüllü askerlik olsa, zorla gönüllü yazdırıp askere göndereceğiz. Sonra Hüsîn Ağa, pütün köy birlik olup, biz bunun mahkemeyle yaşını büyüttük askere gönderdik. Bütün köy geniş bir soluk aldı. Onbaşı şamarını sen biliyor musun? Yesin şamarı, yesin şamarı, adam olsun. Aman, altı ay sonra bir de duyduk bizim Mırad onbaşı olmamış mı? Yahu, buna şimdi şamarı atacak da bulunmaz. Bütün asker ocağını birbirine katar. Askere gidişinin yılında bir de duyduk, çavuş olmuş. Bütün köy diz dövüyor. Yahu, askerlik beş, on yıl uzasa, Mırad yüzbaşı, binbaşı olacak. Bu askerliği iki yıl yapanlar, demek bu Mırad gibisini düşünmüş. İki yıl diyende askerden döndü. Cakasından yanına varılmıyor. Mırad Çavuş aşağı, Mırad Çavuş yukarı. Yahu biz, bununla Domuz Mırad'ken baş edemedik, çavuş Mırad olunca karşısında durulur mu, Hemi de öyle oldu. Hepimize aman çektiriyor, eskisinden kötü. Köylü toplandık, bu imansızın hakkından kan gelir, şunu bir everelim de kulağı düşsün, dedik. «Ben, dedi, bugüne bugün bir Çavuş Mırad'ım, hem istediğim kızı alırım, hem de on para başlık vermem» Şükr'ağa'nın kızını ister. Şükr'ağa, kişiden adam, bir tek kızı var, gül gibi kız. Köylü hep toplandık. Şükr'ağa'yı da aramıza aldık.

— Aman Şükr'ağa, ne olursa senden olur. El birliğiyle gel, şu azgını bir uslandıralım. Yoksa köyü ocağı bırakıp burdan kaçacağız. Bu Mırad, bize köy yerini dar etti. Kıza her kaç para başlık istersen, biz toparlayıp verelim, dedik.

Domuz Mırad'ı everdik. Herif, evlenince temelli azdı. Herkes işe gider, o köyde içer. Basar nağrayı:

— Ben bu köyün haracını alacağım. Sağ herifi ölmüş gösterip, tarlasını satarsınız. Ölmüş karıyı sağ gösterip, ölü karıyı everir, malına konarsınız. Alçaklar, beni besliyeceksiniz...

Sus, sus da besliyelim, sus... Susmaz. İçer içer, üzerimize varır. Bir akşam köy kahvesine toplandık. Domuz Mırad'ı aldık karşımıza:

— Oğlum Mırad Çavuş efendi, söyle, istediğin nedir?

— Beni bu köye muhtar yapın! demez mi?

Şu ite bak bir... Köyün adını temelli batıracak. Biz bunu muhtar yapmayınca kızdı:

— Muhtar yapmadınız, öyleyse imam yapın!... dedi.

Yahu, şöyle bir adamın arkasında namaza durulur mu? Mırad azdıkça azdı, azıttıkça azıttı. Karıları dağa kaldırır, evleri basar, davarı çalar, harmanı yakar... Elinden aman dedik.

— Beni imam yapın, kurtuluş yok. Yoksa sizi bitiririm, diyor.

Hem de bitirir. O bizi bitireceğine, biz onu bitirelim, dedik. Domuz Mırad'ı evde uyurken el birliğiyle kısdırıp, dağa çıkardık. Dayanın yiğitler, Allahını seven vursun... Sopalarla buna bir giriştik ki, hallaç pamuğu gibi attık. Hıh diye sopayı indiren:

— Al sana muhtarlık... diyor.

Hıh diye vuran:

— Al sana muhtarlık... diyor.

Bir silkindi, fırladı Yedi canlı köpek. O dayaktan sonra karşımıza geçti:

— Ben bir imam olayım da görün, koca gavatlar!... diye bağırdı, sallana sallana yürüdü gitti. Daha köye uğrama da, imam değil, keyhülislâm ol...

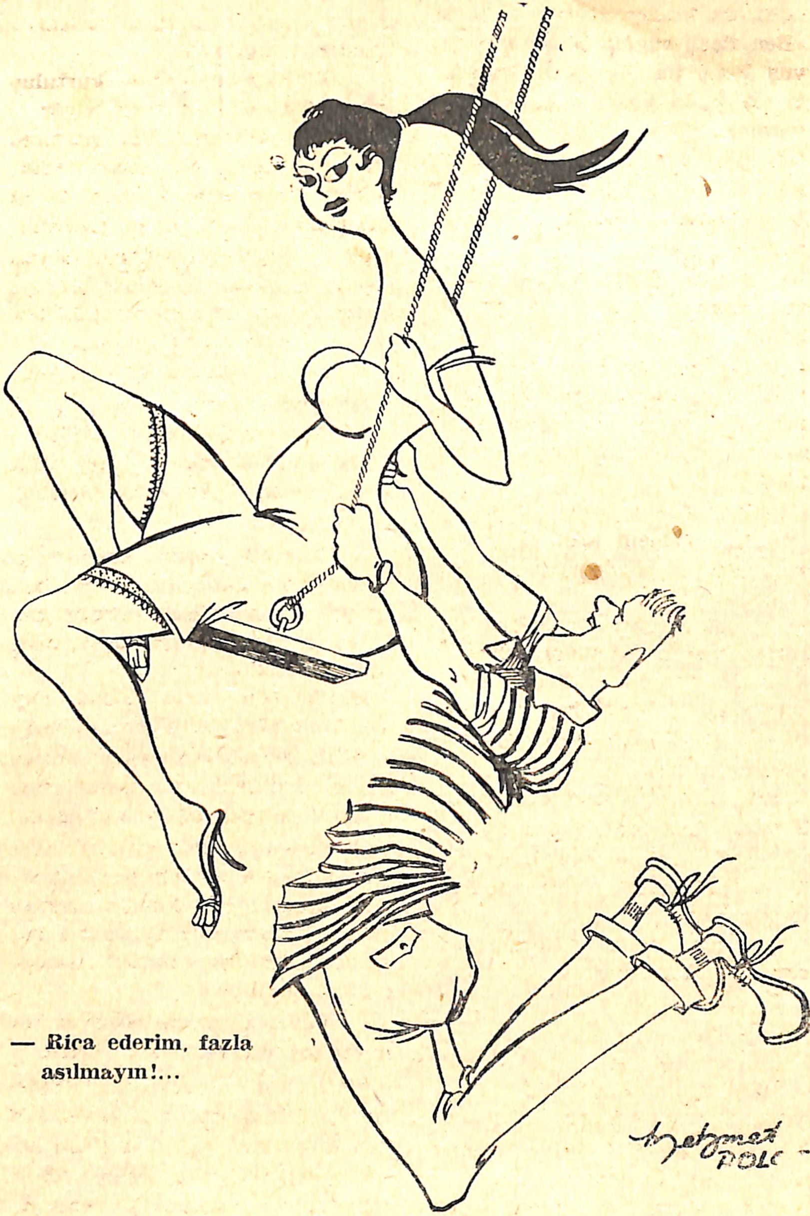
Hüsîn Ağa, biz bu belâdan buylece kurtulduk. Köy bir ooh dedi. Aradan bir zaman geçti. Artık köyde Domuz Mırad'ın adı unutuldu. Ramazan geldi. Köy camisine Ramazan için bir hoca tuttuk. Mübarek bir adam. Elini bırak, ayağını öp. Ayağını bırak, elini öp. Hoca ama ermiş bir hoca. Her sözü bir keramet. Ramazandan sonra:

— Aman Hoca, ne istersen verelim, sen bizi bırakma... dedik.

Hoca bizi bırakmadı. Köyde kaldı. Gel zaman git zaman, bir gün köye, bize beş saat ötede bir köyden konuk geldi. Öğleye doğru camiden bir bağırma ki, cami yıkılıyor. Bir de camiye koştuk, komşu köyden gelen, bizim Hocayı yere yıkmış, basıyor tekmeyi.

— Eyvah... Yine Rahmet başladı!...

— Rica ederim, fazla asılmayın!...

Hocayı herifin elinden zor aldık. Biz herifi yıktık:

— Böyle bir mübarek adama el kalkar mı?

Adam bağırıyor:

— Nerenin mübareği... Bizim köyün baş belâsı... Sakal bırakıp da imam olmuş, sizi kandırmış. Karımı dağa kaldırıp oynattı. Bırakın geberteyim namussuzu...

Herifi iyice tepeleyip, yolcu ettik. Bizim Hocanın da eline ayağına kapanıp, af diledik.

Günlerden bir gün, gene o köyden bize bir yolcu geldi. Bizim Hocayı kahvede görür görmez, eşeği dehlediği çivili sopayı kapıp Hocanın üstüne yürüdü. Hocayı zor elinden kurtardık. Herif:

— Bırakın, şu alçağı geberteyim, sürümü çalıp kasabada sattı. Bizim köyün uğursuzu, sakal bırakıp da sizi hocayım diye kandırmış.

Adam adama benzemez mi canım? Allah bu insanları çift yaratmış. O köyden, bizim köye kim gelse, Hocayı görür görmez, kan beynine sıçrayıp, üstüne yürüyor. Biz, artık, o köyden biri gelince Hocayı saklamağa başladık. Mübarek adamı öldürecekler. Gördün mü Hüsîn Ağa, bir insanın kötü kişiye benzemesi, başına ne işler açıyor.

Derken kardeşlik, bir sabah bir gürültüyle uyandık. Bir de baktık, o komşu köyün adamları atlara binip bizim köye baskın vermişler.

— Ya Canavar Mamıd'ı verirsiniz, ya harp ederiz... diyorlar.

— Canavar Mamıd da kim?

— Hoca diye köye aldığınız o alçak...

— Durun hele, gelin konuşalım.

Bizim köyü kuşatmışlar. İlle Hocayı alacaklar elimizden. Aralarından bir elçi seçtiler, konuşmaya gönderdiler. Bizim köyden de, kafası işler yaşlılar seçildi. Köy kahvesinde konuşmaya vardık. Elçiler:

— Arkadaşlar, dedik, siz bu köyü yakarsınız, yıkarsınız ama biz sağken Hocayı size vermeyiz. Siz o mübarek adamı, sizin Canavar Mamıd dediğiniz herife benzetmişsiniz. İnsan insana benzer. Biz size teslim etmeyiz. Allah huzurunda büyük vebâli vardır. Bu zamanda böyle mübarek adam yeryüzünde kaç tane kaldı? Dünya onların yüzü suyu hürmetine duruyor.

Bunun üzerine onlardan biri:

— Siz, dedi, mübarek adam görmemişsiniz. Mübarek adam, bizim köyün imamı Mırad Hoca gibi olur. Her sözü bir hikmet. Sakalı göbeğinde. Abdestsiz yere basmaz, besmelesiz adım atmaz. Hoca hoca, bizim Mırad Hoca...

— Mırad mı? Dur hele... Ulan, bizim Mırad olmasın? Gözleri çıkar mı?

— Heee...

— Amanın, sol elinin küçük parmağı kesik mi?

— Hee...

— Burnunun ucunda siğil var mı?

— Hee...

Bunun üzerine bizimkiler:

— Davranın arkadaşlar, gidip şu rezili bastıralım, itin canını alalım. Demek alçak, komşu köye gidip imam durmuş... diye haşırdılar.

Bu sefer onlar amana düştü:

— Adam adama benzer... Bir yanlışlık olmasın. Mırad Hoca mübarek bir adam.

— Vay gidi Domuz Mırad... Yürüyy...

İki köy birbirine girecek.... Şükr'ağa:

— Durun ele, dedi, anlaşıldı, bizim Domuz Mırad sakal bırakıp komşu köye imam durmuş. Onların Canavar Mamıd'ı da, sakalı uzatıp, mübarek adam diye bize hoca olmuş. Hiç patırdı etmeyin. İş anlaşıldı. Onlar Domuz Mırad'dan memnun, biz Canavar Mamıd'dan. Şimdi bunları köyden kovalasak, gider, başka köyün canını yakarlar. Bize de hangi mübareğin geleceği hiç belli değil. O sebepten gelin biz sulh olalım. Bu işi bilmezden gelelim. O mübarek orda dursun, bu mübarek burda...

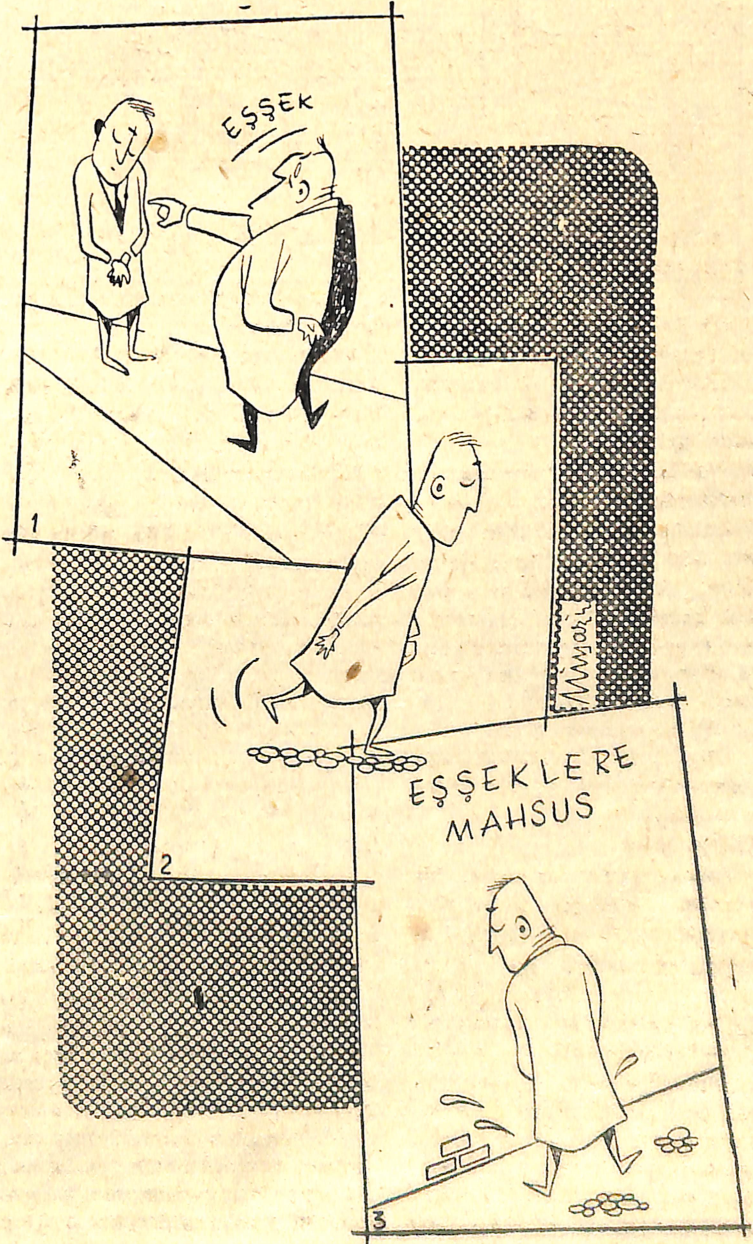
Adamlarla anlaştık, çay, kahve verdik. Atlı yiğitlere ayran içirdik. Yolcu ettik. Giderlerken dizleri dövüp:

— Tüh be tüh... Mamıd'ın kıymetini bilmemişiz diyorlardı.

Biz de diz dövmeğe başladık. Mırad gibi bir mübarek adam, hiç köyden kaçırılır mı? Tüh, herifi bilememişiz.

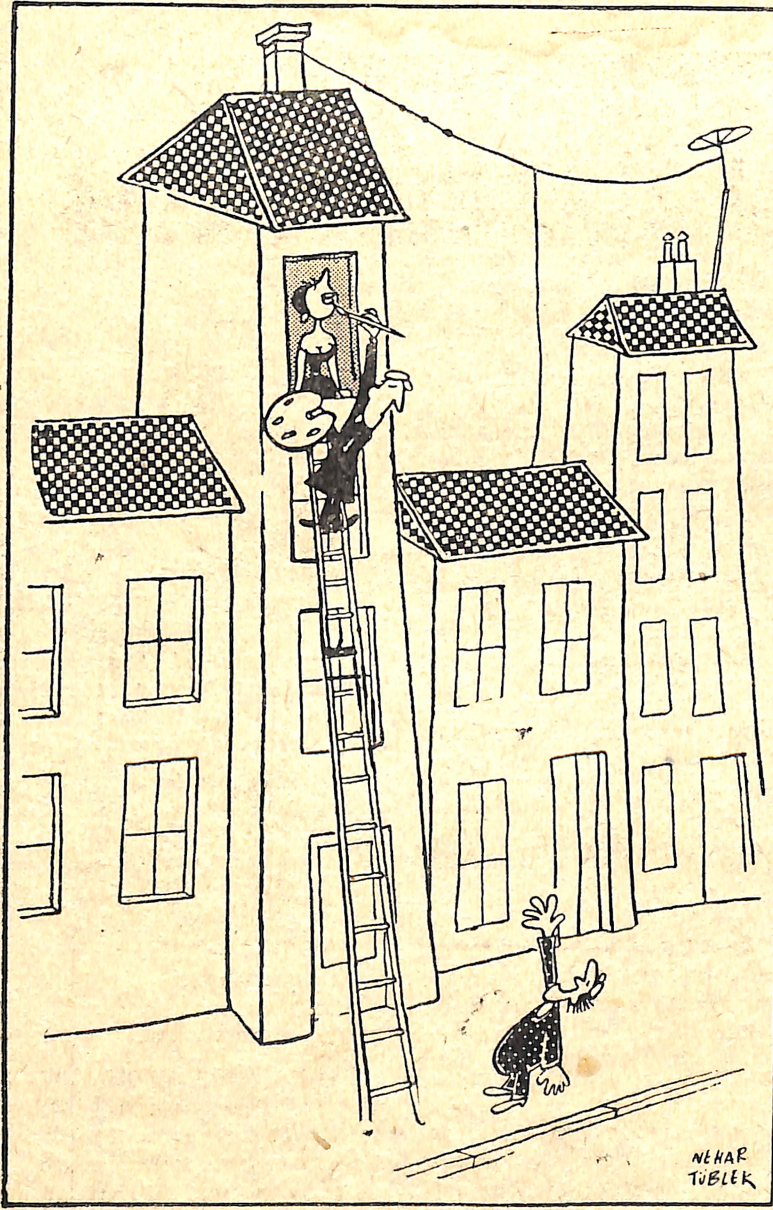
O gün, bugün, bizim Mırad orda hoca. Başlarının üstünde taşıyorlar. Biz de bizim Hocayı el üstünde taşıyoruz. İşte böyle Hüsîn Ağa, oğlan adam olmadı, haylaz diye üzülme. Bizim Domuz Mırad kadar olmasın. İlkin basarsın sopayı, olmazsa askere gönder. Baktın olmadı, ever. Gene olmazsa, bas kıçına sopayı, köyden dehle. Başka bir köye gider mübarek adam diye oturtacak yer bulamazlar.

Aziz NESİN

YAZISIZ

Caddelerdeki binalar boyanacak. (Gazeteler)

— Ulan ben sana yalnız evleri boya dedim!...

TEKSAS'ın iklimi

AMERİKAN MİZAHINDAN

Çeviren : Semiramis AYDINLIK

SICAKTIR, soğuktur filân ama Teksas'ın iklimi gibisi yoktur! Orada dünyanın en sıhhatli ve uzun ömürlü insanları yaşar. Bunun da sebebi bu harika iklimdir tabiî... Teksaslılar o kadar uzun ömürlü olurlar ki çok fazla yaşlananları ölebilmek için başka bir memlekete göç etmek zorunda kalır ve bu arada bir de vasiyetname hazırlarlar. Bu vasiyetnamelerinde öldükleri yerde gömülmeyi isterler, zira Teksas'a gömülürlerse iklimin güzelliği sebebiyle tekrar canlanıvermekten korkarlar.

★

Bir zamanlar Teksas'da büyük bir mezarlık yaptırıldı. Fakat seneler geçtiği halde hiç ölen olmadığı için mezarlık bomboş kalmıştı. Belediye İdaresi bunun üzerine, Chicago'dan ödünç bir ceset isteyip hiç olmazsa bir defin merasimi yaptırmak istedi. Ceset geldi. Bu, tesadüfen azılı bir gangsterin ölüsü idi ve daha Teksas toprağına girer girmez canlandı ve Millî Bankayı soyup kaçtı. Bu hâdiseden sonra bu güzel sahayı mezarlık olarak bomboş bırakmaktansa 80 yaşından yukarı hanımlar için beyzbol sahası yapma kararı verildi.

★

Floridalı bir adamcağız hastalanmış, doktorlar kendisine iki hafta kadar Teksas'a gidip dinlenmesini tavsiye etmişlerdi. Bu iki haftalık istirahatten sonra memleketine dönen adamcağızın hastalığı nüksetti ve ertesi gün öldü. Cenazesi ve gelen üç arkadaşı dul kalan karısına bir şeyler söylemek ihtiyacını duydular Biri:

— Tuhaf şey! dedi. Ne kadar güzel ve sıhhatli bir yüzü var.

İkinci adam:

— Sahiden de diye ilâve etti. Onu hiç bu kadar iyi görmemiştim.

Üçüncüsü ise:

— Tabiî! dedi. İki haftalık Teksas seyahati kendisine çok yaramış da ondan...

★

Teksaslı mezarcılar daima ölüyü yakar ve küllerini gömerler. Zira eğer ceseti gömseler ölü derhal canlanır ve mezarcı maaşından olur.

★

Teksasta şimdiye kadar ancak 7 kişi ölmüştür; bunlar da cenaze levazımatı satıyorlardı ve işleri o kadar fena gitmişti ki açlıktan öldüler.

★

Teksasta doldurulan bir tecrübe balonu tesadüfen Miami'de patlamış ve etrafa yayılan nefis hava; tekerlekli iskemlelerinde ölümü bekliyen 90 ı aşkın iki yüz meflûç adama öyle tesir etmiştir ki bunlar derhal en yakın plâjlara koşup oradaki güzel kızlarla sevişmeye başlamışlardır.

Bunu duyan bir Teksaslı, Doğuda yaşayan ve kanserden ölmek üzere olan annesini ziyarete geldiği zaman derhal otomobilinin yedek lâstiğini alıp içeri getirmiş ve onun içindeki havayı teneffüs etmesini hastaya söylemiştir. Teksas havası ölmekte olan kanserlivi derhal diriltmiş ve kadıncağı 90 yıl daha yaşamtştır.

★

Teksas'a gelen bir turist oralılardan birine sordu:

— Hakikaten buranın iklimi söylendiği kadar güzel mi?

— Tabiî efendim. Meselâ ben burava ilk geldiğim zaman konuşamıyordum, başımda iki üç tel saç vardı ve ağzımda bir tek diş yoktu. Yürüyecek halde değildim; beni kucakta taşırlardı.

— Ne divorsunuz! Peki ne zamandandır buradasınız?

— Ben burada doğdum

En uslu kim?

Üç çocuk, anne ve baba sofra başında idiler. Anne yemekleri dağıtırken çocuklara:

— Bakın, dedi. Bundan sonra cumartesi günleri mükâfat dağıtacağım. Bütün hafta en uslu duran ve en çok söz dinliyeninize çok cici ve güzel bir hediye vereceğim.

Çocukların en küçüğü itiraz etti:

— Ama anneciğim bu haksızlık. Her hafta hediyeleri babam kazanacak demektir.

Müthiş hakikat!

Büyük baba torununa Afrika hâtıralarını anlatıyordu:

— Bir defasında hayatımı kurtarmak için tam 18 yamyamla dövüştüm ve hepsini yere serdim.

Çocuk itiraz etti:

— Ama büyük baba geçen sene 8 yamyam demiştiniz.

Büyük baba güldü:

— Sen o zaman bu müthiş hakikate tahammül edecek yaşta değildin ki yavrucuğum çok küçüktün.

Dalgın!

Genç baba evinin etrafında çocuğunun arabasını dolaştırıp duruyordu. Evin üst kat pencerelerinden birinden karısı seslendi:

— Kâmil!...

Fakat Kâmil o kadar işine dalmıştı ki:

— Beni rahat bırak! dedi. Çocuğu gezdiriyorum!

Aradan bir saat geçti. Karısı tekrar seslendi:

— Kâmil sevgilim!

Genç adam tekrar:

— Yahu dedi. Rahat vermedin! Kadın:

— Evet! Ama sevgilim, diye izah etti. 2 saattir komşunun bebeğini gezdirip duruyorsun. Biraz da çocuğunu gezdirsene!

Sen değil mi idin?

Ankara Ekspresine ilk defa binmişlerdi.

Genç adam içini çekerek:

— Sevgilim dedi Tünelin bu kadar uzun olduğunu bilseydim seni öperdim. Genç kız hafif çığlık attı:

— Aman Allahım. Sen değil miydin o?...

İş başı

Amerikalılar Panama'da büyük bir fabrika kurmuşlar ve orada sekreter olarak çalışacak evsafta 20 Panamalı kadın bulabilmişlerdi. Bunlar yüksek ücretle bir kaç ay çalıştılar ve günün birinde hep birden işlerini bırakıverdiler. Müessese ne yapacağını şaşırmıştı. Ne daha yüksek ücret ne de daha kısa mesai kartları gibi vaadlar kadınları işlerine dönmeğe razı edebiliyordu. Bu kadınların ifadesine göre; çalıştıkları bu bir kaç ay içinde kazandıkları para ile gönüllerinin çektiği her şeyi satın almışlardı. Niye çalışsınlardı... Fabrika müdürü düşündü taşındı ve en nihayet kadınları işleri başına döndürecek çareyi buldu. Hepsine Chicago'nun en büyük elbise mağazalarından birinin resimli sipariş kataloklarından birer tane gönderdi.

Ertesi gün hepsi işlerinin başlarındaydılar.

(Amerikan)

Nasıl Milyarder Olunur?

Meşhur milyarder John Brown sayısız fabrikalarından birindeki işçileri karşısına toplamış, kendi yüksekçe bir yere çıkmış, elini yeleğinin içine hafifçe sokmuş ve bu klâsik pozu ile bir söylev vermeğe hazır vaziyette idi.

Bir iki öksürdükten sonra:

— Sevgili arkadaşlar! diye başladı. 25 senedir bu fabrikada bir arada çalışıyoruz. Bugün size, belki de bir çoğunuzun merak ettiği bir şeyi, nasıl milyarder olduğumu anlatacağım. Umarım ki içinizde vereceğim bir kaç nâçiz nasihatımdan faydalananlar olur.

İşçiler:

— Yaşasın John Brown! Bravo. diye bağırdılar

Öbürü devam etti:

— Evet, ne diyordum?... Ben hayata meteliksiz atıldım. Meteliksiz diyemem, zira cebimde tam bir metelik vardı. Yalnızdım, hiçbir dostum yoktu ve bir meteliğim vardı.

— Bravo, çok yaşa!...

— Ve ben bu küçücük servetimle ne yapabilirdim? Bir metelik ve bir de ben yapayalnız...

— Yaşasın John Brown!...

— Sonra bir manavın önünden geçerken elmalara imrendim. Manav bana bir metelikle elmaların en ham, en buruşuk ve en küçük olanını verdi. Şimdi bütün varım yoğum bu elma idi. Düşünün, kimsesiz, cebinde bir elmadan başka bir şeyi olmayan bir âdemoğlu...

— Bravo!. Bravo!...

— Sonra dostlarım, ben bu elmayı ovdum, sildim, tekrar ovdum. Elma öyle parladı, öyle parladı ki, onu başka bir manava 2 meteliğe sattım ve hayatımda ilk olarak servetimi iki misline çıkardım.

— Çok yaşa John Brown! Büyük kahraman! Bravo! Sonra n'oldu?.

— Sonra! diye anlatmasına devam etti meşhur milyarder. Sonra amcamdan bana bu büyük fabrikayı satın alma fırsatını veren ilk bir milyarlık mirasa kondum dostlarım!...

— ?...!

Seksapel Cadısı:
AVA GARDNER

İlk talip!

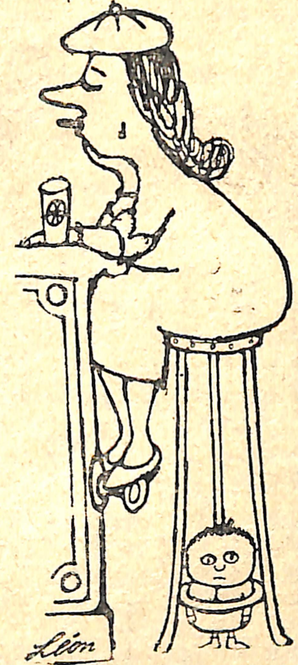
Babası, yaramazlık ettiği için küçük Henry'yi bir temiz dövmüştü... Oğlan bir müddet burnunu çekerek ağladı, sonra mutfağa annesinin yanına geldi:

— Anne, dedi. Sana ilk evlenme teklifi yapan adam babam mıydı?

— Evet canikom. Niye sordun?

— Hiç, dedi, Henry. Hemen evlenmeyip biraz beklesen daha iyi olurdu...

(Fransız)

YAZISIZ

Acelem yok!

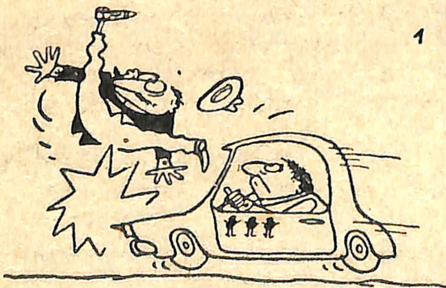
Robert Benchley çok içki içer ve bilhassa martini, kadehi elinden düşmezdi. Bir gün onun martiniyi ikinci derece cinle hazırladığını gören bir arkadaşı telâşla:

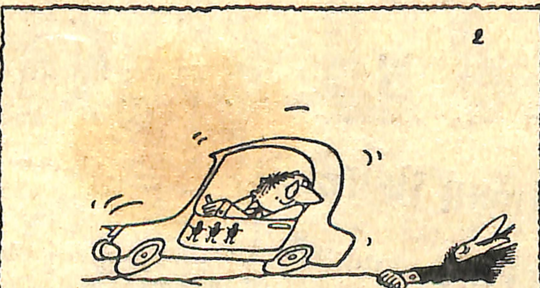
— Ne yapıyorsun Robert? dedi. Bu âdeta yavaş yavaş intihardır.

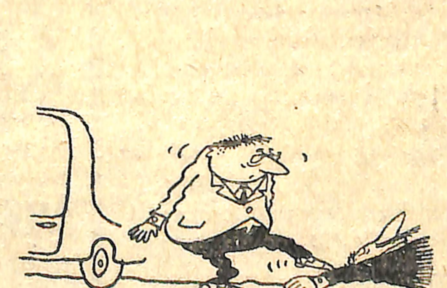
Benchley güldü:

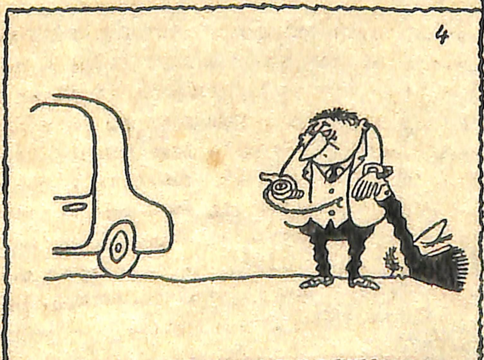
— Benim de acelem yok zaten!..

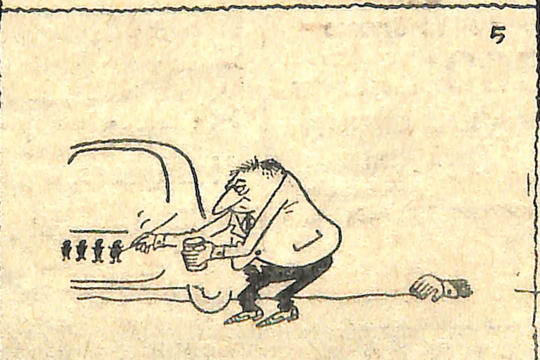
(Kanada)

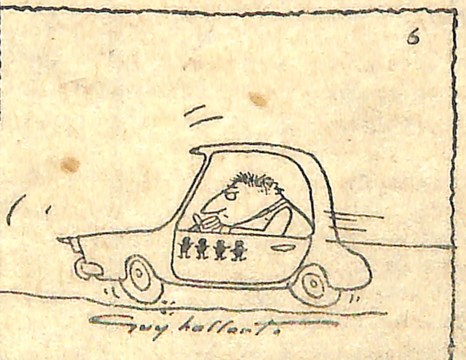

YAZISIZ

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 29 —

Ağzı açık, bu izahatı dinleyen Hacı Beyin kafası bu esnada o kadar şeylerle meşguldü ki, işittiği sözlerin isabetini muhakeme edecek kudreti yoktu.

— Ver, mühürliyeyim dedi...

Bastı kalıbını.

— 7 —

İmam, Emeti Hanımın vekili Hacı Rıza Beyle, Satılmışın vekili İzzetî Efendinin ortalarına oturmuş, beş altı kişiden ibaret halka teşkil eden cemaate yüzü dönük olduğu halde, sordu:

— Allahın emrine, peygamberimiz efendimizin de sünneti seniyelerine tevfikan müekkiliniz Emeti Hanımı talibi bulunan rifatlû Satılmış Efendiye tenkih ve tezviç eylediniz mi?

Hacı Rıza Bey cevap verdi:

- Tenkih ve tezviç eyledim.

Hoca, aynı suali «aldınız mı?» tarzında bir de İzzetî Efendiye tevcih etti.

O da:

- Aldım, dedi.

Hazırun da bu alışverişe şahit olduklarını ikrar eyledikten sonra, dualar edildi, şerbetler içildi, kahvede Satılmış Efendiye, Hacı Beyin evinde de Emeti Hanıma müjdeciler koşturuldu.

On beş gün sonra da düğün yapılacak, Emeti Hanım kocasının evine gelin götürülecekti. İzzetî Efendi velinimetini, bittabi, paradan hiç bahis açmaksızın, kandırmıştı. Esasen bu bin altını o kendine ayırmıştı.

Nikâh kıyılır kıyılmaz, o gece Hacı Beyin evine, gûya tebrik vesilesiyle damladı.

— Cenabı Hak mes'ut ve mütehemmin eylesin! dedi. Yengemiz hanımefendiyi de lûtfen tarafımdan tebrik ediniz. Kızımıza da bilhassa dualar ederim.

— Eksik olma, İzzetî Efendi!

Bir iki afakî sözden sonra, kâtip, bir iki hafif uksürdü

— Şimdi, dedi, gelelim diğer meseleye...

— Hangi mesele

— Velinimetin istihkakı olan bin lira...

Hacı Beyde şafak attı. Senedi verdiği günden sonra, o bir daha bu işi aklına bile getirmemişti.

— Evet! dedi.

— Parayı hazırla da, yarın, yahut ki öbür gün, gelip alayım.

— Kız, gelin giderken, bizzat götürüp de verse olmaz mı,

İzzetî Efendi yerinden sıçradı:

— Amaaan! Kadın elinden para almak... Asla! Bunu zinhar yapmıyasın, Hacı Beyim! Bizim efendinin indinde bundan büyük şaibe olmaz. Hattâ, bu meseleye dair, sakın Emeti Hanım ileride dahi ağzını açıp da, ufacık bir telmihte bulunmasın.

— Lâkin, bin lira bu... Az para değil; biliyor musun?

— Nimet külfete göredir, Hacı Beyimiz. Önce başkası tarafından çiğnenmiş bir lokmayı yutmak kolay mı?

Hacı Bey gene kızardı.. Sustu.

Vergi kâtibi, paralara kavuşmamak tehlikesi karşısında taarruza geçmişti.

— Düğünün ertesi sabahı, kızımın geri gelebileceğini düşün de, ona göre tereddüt et; dedi. Daha şimdiden böyle sözlerinde durmamazlık edersen, efendiyi kızdırırız. Zaten bu işe aklı yarım yamalak yattı idi. Homurdanıp duruyor. Bütün ümidim nikâha atfolunan keramette ve kızımızın da becerikliliği ile dirayetindedir. Doğrusu, bu. Bir de, fazla olarak, suzünde durmıyacak olursan, bu iş daha çirkin bir şekilde bozulur diye korkarım.

Hacı Beyin içinde bir kuşku yok değildi. Senedi, daha o zaman, pek çabuk ve iyice düşünmeden imzaladığına kanidi. Paralarının Satılmış Efendiye gitmiyeceğini, kâtibin cebine gireceğini, anlamıştı. Amma, ne yapsın? İş işden geçmişti. Herifin ne köpoğlu olduğunu biliyordu. Bu kadar dolap çevirdikten sonra, Satılmışı kandırıp, kızı, gerdeğe girmeden boşatmağa da kadirdi.

Diğer taraftan, bin altını bir tahtada ödemek düşüncesi de, evlât acısı gibi yüreğini yaralıyordu.

Fakat ne çare?

— Peki! dedi. Yarın akşam üzeri buraya tekrar gel de bir çaresine bakalım.

— Aman, Hacı Beyim! Çaresi maresi yok. Paraları tamam hazırla.

— Kolay. Sen hele yarın gel.

— Allaha emanet ol, Hacı Beyim!

— Uğurlar olsun!

Kâtip çıkıp gittikten sonra, Hacı Bey bir hayli düşündü. Kendi kendine kızıyor, küfrediyordu. Acaba ne etse idi de, bu paranın yarısını olsun kurtarsa idi?

Bu düşünce ile sabahı etti.

Ertesi akşam, İzzetî Efendi gene çıka gelince, Hacı Bey onu karşısına oturttu. Ve bu sefer, lâkırdıyı kendi açtı:

— İzzetî Efendi! dedi... Birader! Son zamanlarda, vaziyetim biraz bozuldu. Geçen yılın âşar iltizamından, henüz alacaklarımı tamamiyle tahsil edemedim...

Vergi kâtibi bu mukaddemeden ürkmüş dokuz doğuruyordu. Hacı Bey devam etti:

— Sandıkta, sepette kaç param varsa, hepsini topladım, baktım... Senin istediğin kadarı bir türlü çıkışmıyor.

— Peki, ne olacak?

— Olacağı şu: Sana şimdilik haddim olmıyarak, üç yüz altın takdim edivereyim.

İzzetî Efendinin yüzü sapsarı kesilmiş, dudakları titremeğe başlamıştı. Yutkunmak istedi, yutkunamadı, ağzı kurumuştu.

— Nasıl olur? dedi. Ben bu kadar az bir parayı ona nasıl götürürüm? Ne derim?.

— Vermeyince Mâbut, neylesin Mahmut?... Öyle değil mi?

— Bizimkisi öyle şeyden anlar mı?...

— Sen anlatırsan, neden anlamasın, ilâhî İzzetî Efendi? Zaten söz aramızda: Bu parayı sen kimseye verecek değilsin. Senin kendi keseceğizine girecek. Helâlından verdiğim şu üç yüz lirayı güzel güzel al, safayı hatırla ye. Anamın ak sütü gibi helâl olsun!... Zaten, kızımıza kılavuzluk ettiğin için seni elbette ki boş bırakacak değildim. Gel de şu işi, şöyiece tatlıya bağlamış olalım.

İzzetî Efendi hiç cevap vermiyor, düşünüyordu. Hacı Beyin bu derece kurnaz olduğuna hiç mi hiç ihtimal vermemişti. Vay, hinoğlu vay!... Ne de ustalıkla hareket etmişti. Şimdi, kendisine karşı acaba nasıl davranmak gerekti?... Birdenbire, şaşkınlığını o kadar belli etmişti ki, inkâra mecali kalmamıştı.

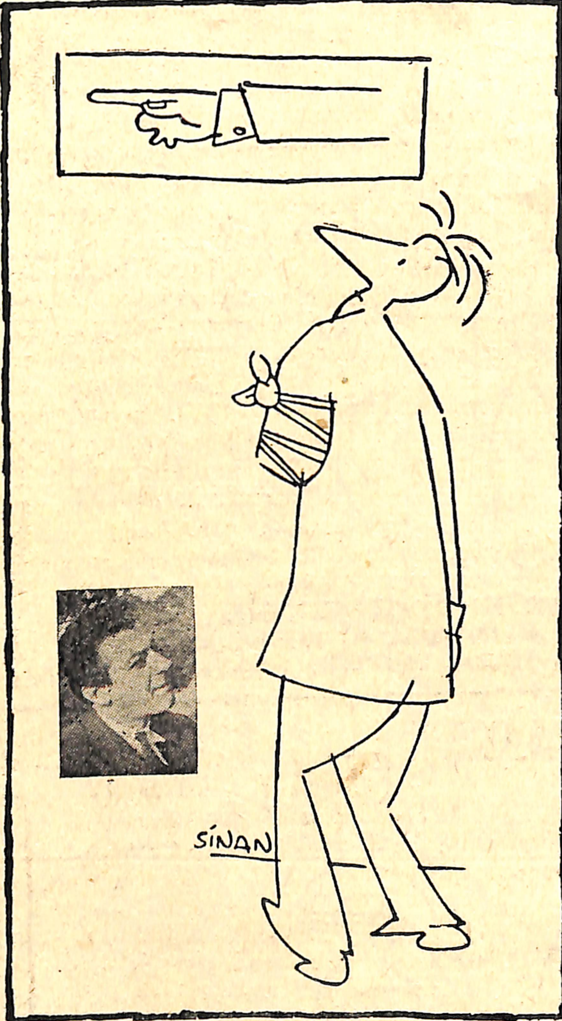
— Paraları ben götürüp, Satılmış Efendiye vereceğim... Kendim almıyacağım...

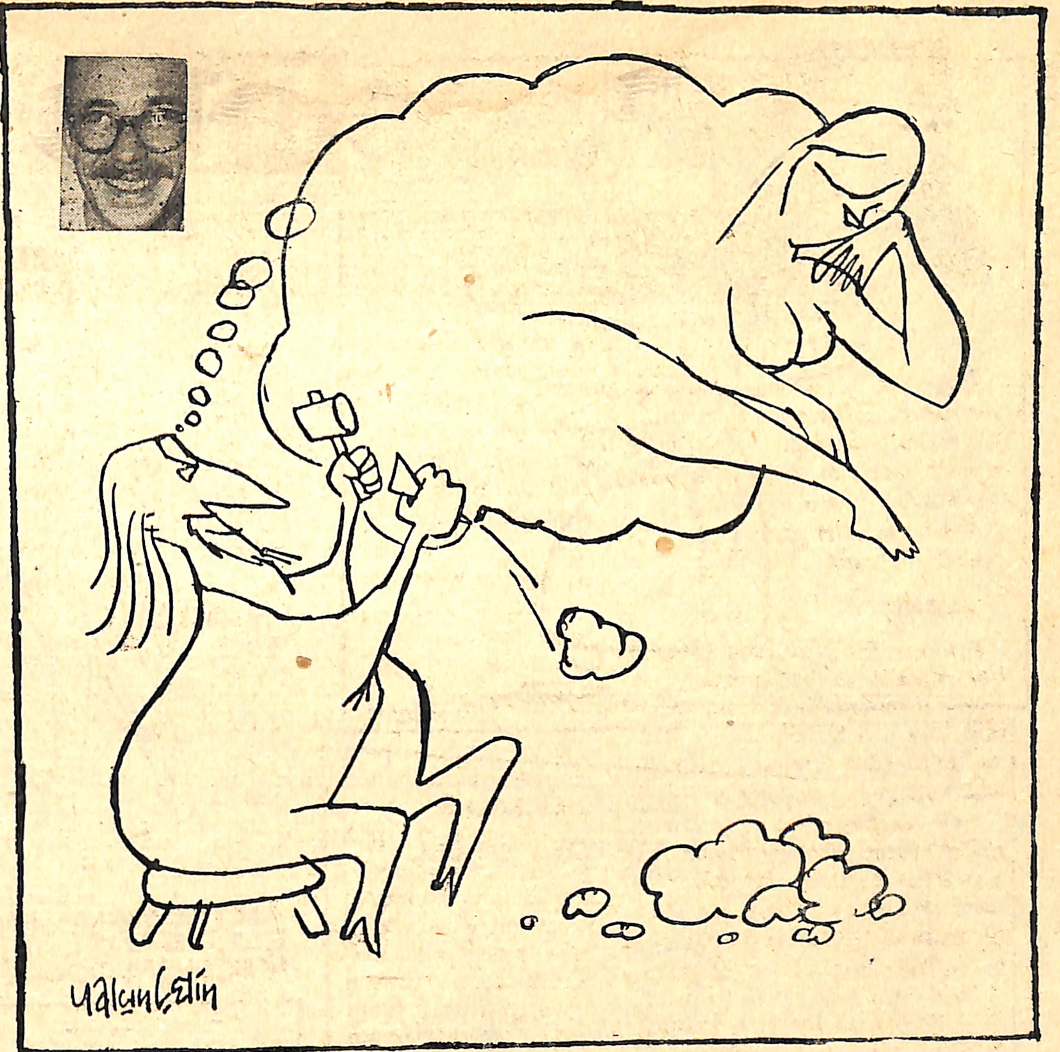
Tarzındaki iddiasında ısrar edecek olsa, Hacı Beyin, baldızı vasıtasiyle keyfiyeti Satılmıştan tahkike kalkışması ve o zaman üç yüz liranın da üzerine oturması varitti. Nihayet, selâmeti, uzlaşmada buldu.

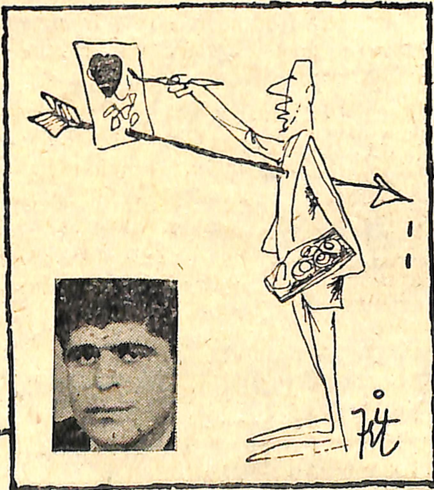
(Devamı var)

1958 YILI İKRAMİYELERİ
675.000 Lira
Apartman Daireleri
ZENGİN Para İKRAMİYELERİ
20 Yıl Boyunca
500 Liraya kadar
AYLIK GELİR
İkramiyeleri
Öğrenci Hesaplarına
TAHSİL İkramiyeleri
EMNİYET SANDIĞI

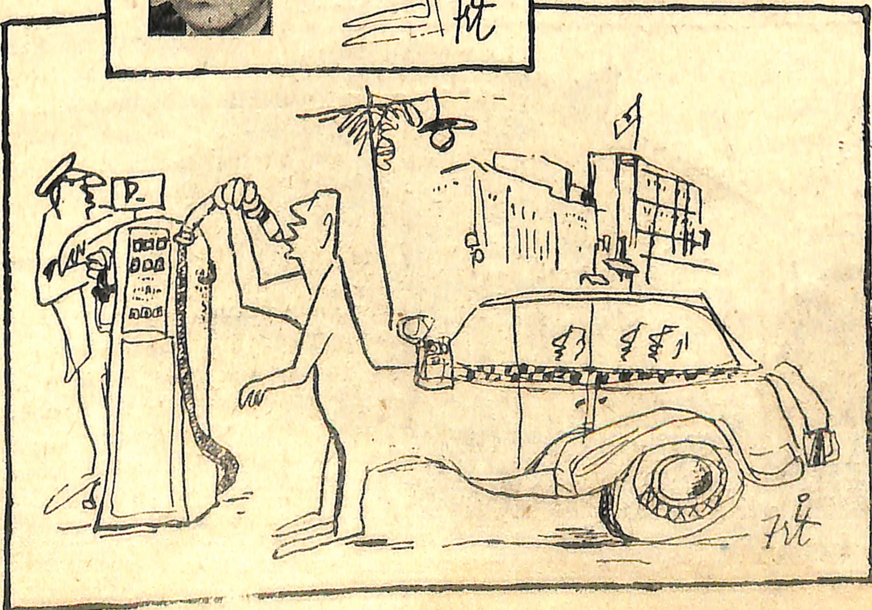
bize göre

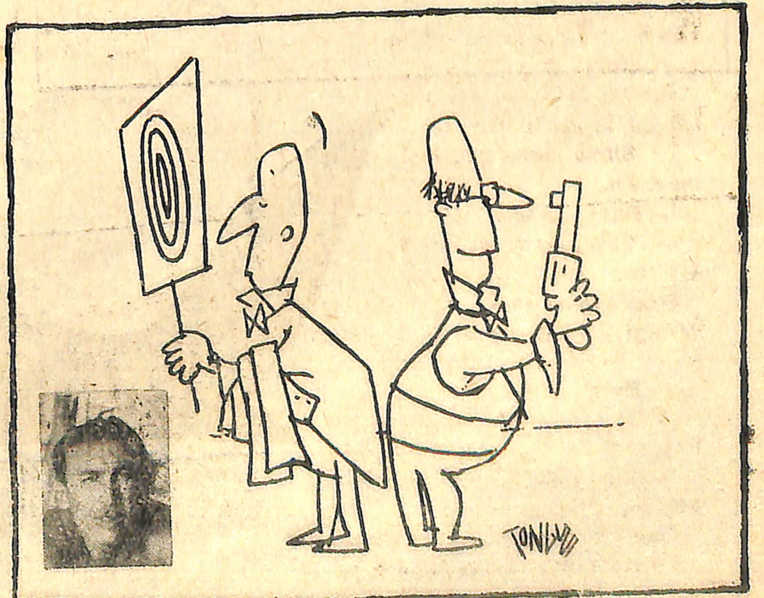

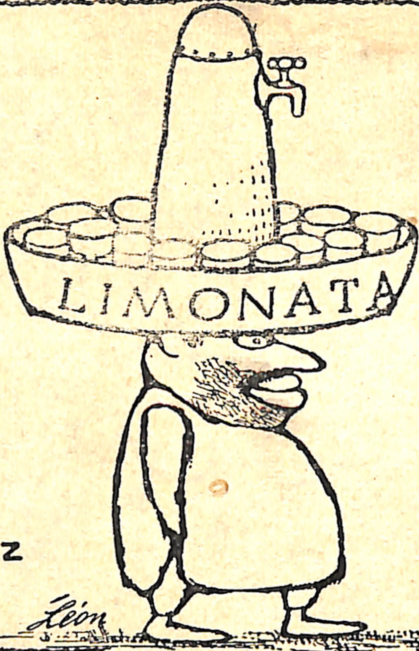

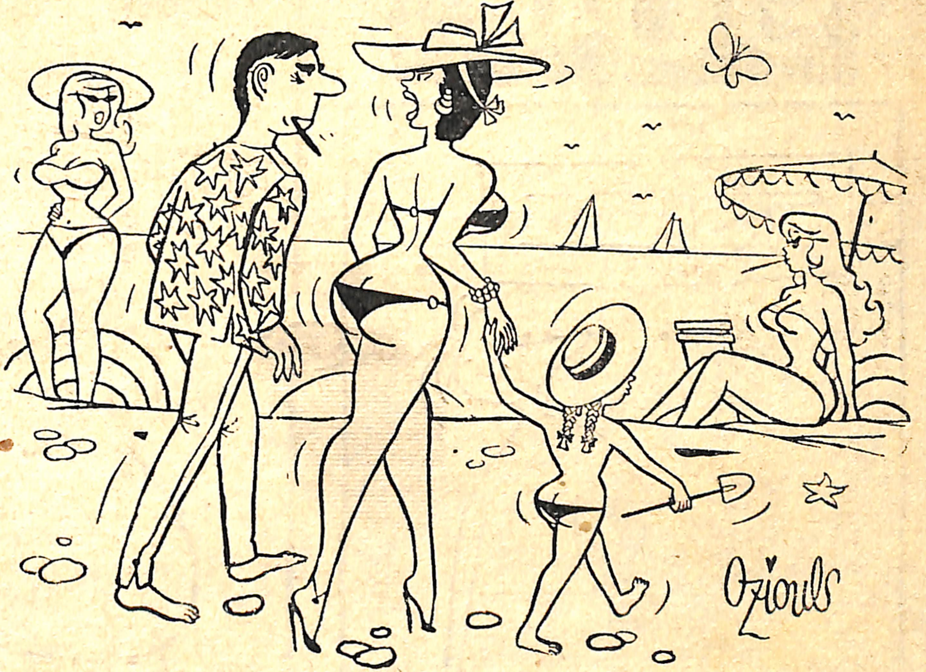

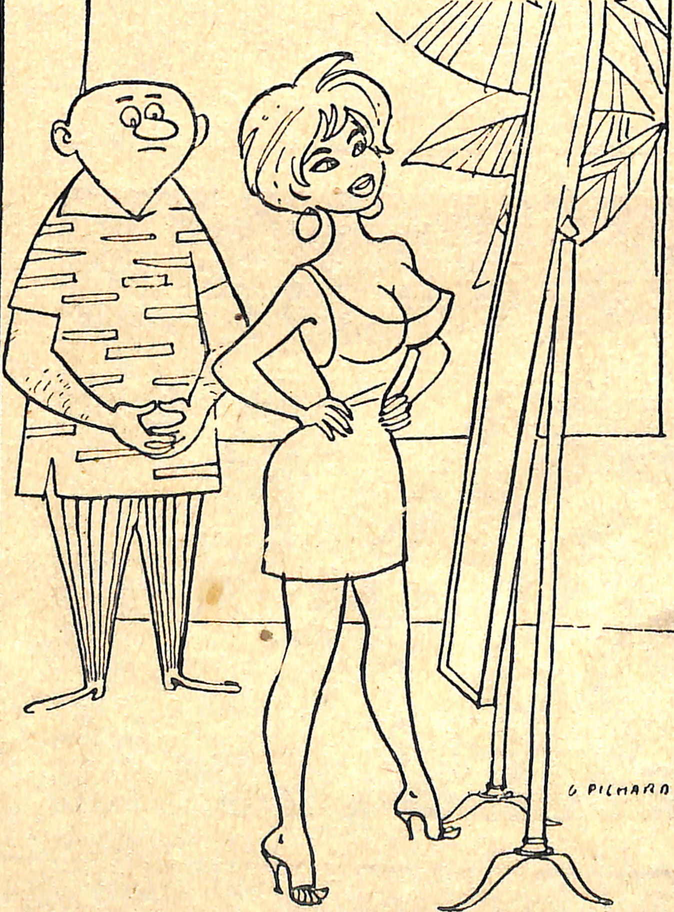
DÜNYA Karikatürleri

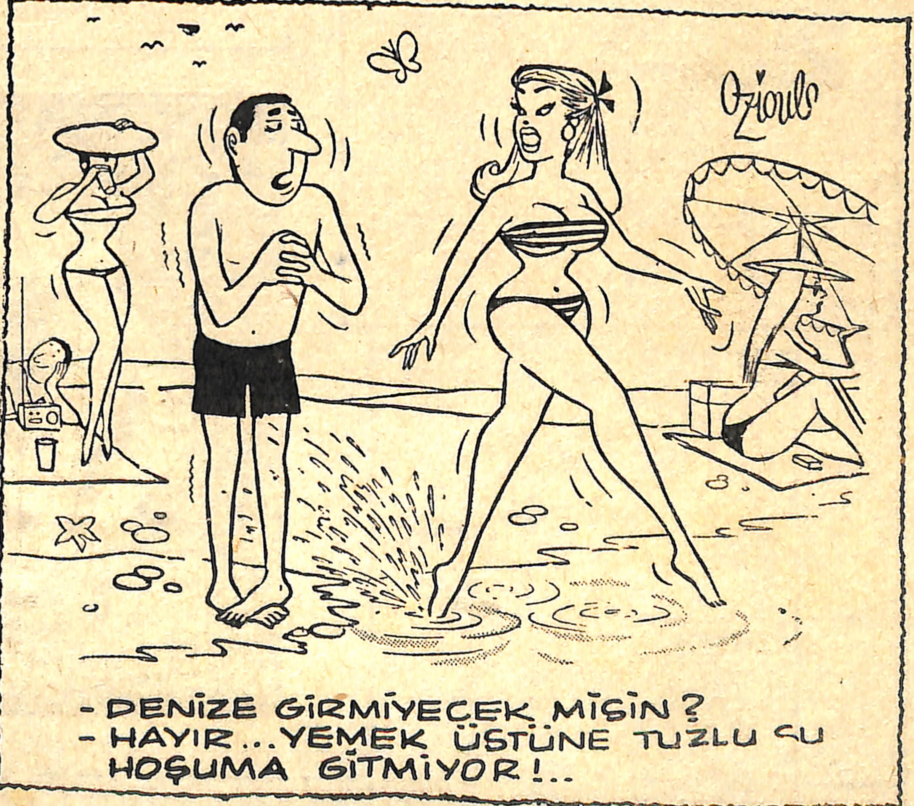

YAZISIZ

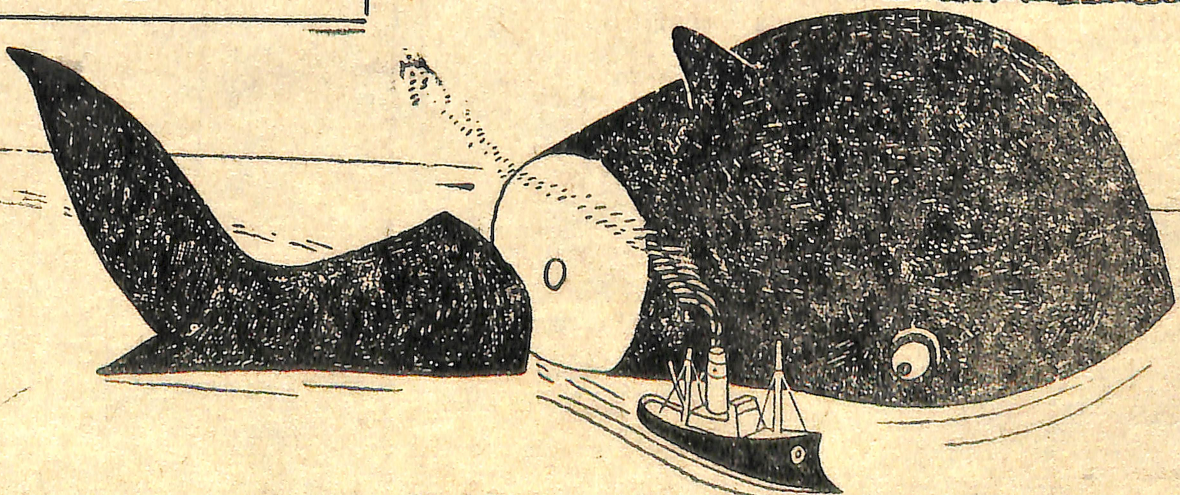

-ARTIK BANA MÜSRİF DİYEMEZSİN... BAK, ELLİ SANTİMLİK KUMAŞLA HEM KENDİME, HEM ÇOCUĞUMUZA BİRER MAYO YAPTIM.

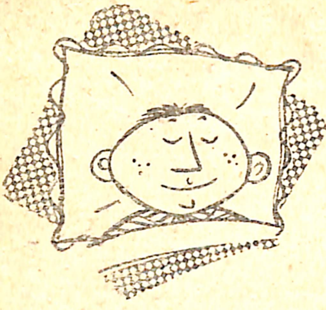

- DENİZE GİRMİYECEK MİSİN?
- HAYIR... YEMEK ÜSTÜNE TUZLU SU HOŞUMA GİTMİYOR!..

YAZISIZ

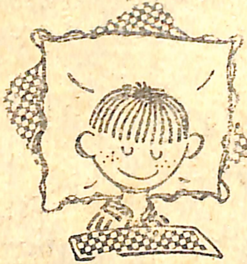
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,

Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK

Hazırlıyan:
Selâmi M. YURDATAP

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

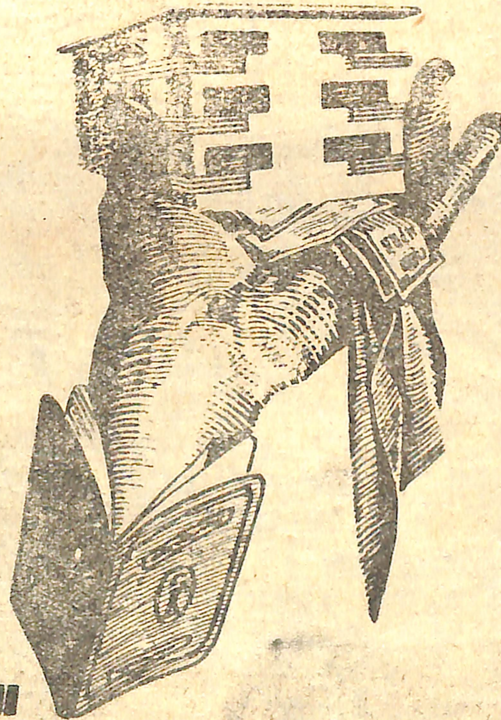
AKBABA YAYINLARI

Göz Ucu ile Avrupa

Yazan:

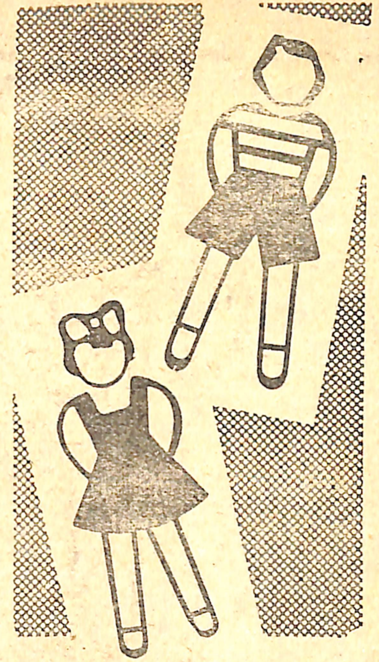
YUSUF ZİYA ORTAÇ

FIATI: 1 LIRA

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Çocuğunuz

henüz okulda iken

ÖMÜR BOYUNCA BİR İRAT

sahibi olabilir

*

Şimdiden kendisine

TÜRK TİCARET BANKASI nda

bir

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI HESABI

açtırınız

Bütün gişelerimiz EMRİNİZDEDİR

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Tel: 22 72 99

Adres:

Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 6

Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 37.5
Altı aylığı 19 lira

İ L Â N :

Arka Kapak içi
Sütün santimi (8) lira
Metin arası (10) lira

AKBABA

— Rica ederim üstümü ıslatmayınız!